

ŽEK
LEJD

BROJ
14

CENA
10 DINARA

EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

dug put za meksiko

DŽEK SLEJD

dug put za meksiko

NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Broj 14

ŠEJN

Direktor i v. d. glavnog i odgovornog urednika
Đorđe GROS

Urednik:
Svetozar TOMIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
THE OTHER SIDE OF LOWE

Prevod i adaptacija:
Tomislav KETIG

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Korektori:
Margit HORVAT-HARANGOZO
Marija KEČKEŠ

Grafička oprema:
Ferenc BARAT

Štampa: 6 VII 1980. godine
Tržište: 16. VII 1980. godine

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM OUR MARKETPRINT, Novi
Sad Vojvode Mišića 1; Direktor i v. d. glavnog i odgovornog
urednika Đorđe GROS; Naslov originala: Jack Slade THE OTHER
SIDE OF LOWE; Copyright: 1976. by Towe Publications. INC:
Prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine,
Broj: 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

1.

Zapadnjak je držao pušku na gotovs.

Bilo je nepodnošljivo toplo i ni daška vetra. Sunce je nemilosrdno pržilo s neba.

Jahačima kao da ta vrućina ipak nije smetala.

Šejn još nije mogao da proceni koliko ih ima. Samo mu je pravac njihovog kretanja bio jasan. Otkrili su njegove tragove i usmerili su se pravo ka njemu i devojci. Nisu bili vojnici. Ali su patrolirali u graničnom području. To je bilo jasno.

U ovom kraju mogao je najpre da pretpostavi da se radi o bandi odmetnika. A to će utvrditi za koji minut.

Na bekstvo nije mogao ni da pomišlja. Njegov veliki mrkov bio je pri kraju svojih snaga. Još u ranim jutarnjim časovima morao je zapadnjak da ga goni da bi izbegao odjednom iskrsljaj hordi Apača.

Čuo se topot kopita po ispucalom, suvom tlu. Jahači su se svakog trenutka morali pojaviti između stena.

Klarisa je stegla zapadnjaka kao kleštima. Ona se neopisivo bojala. To joj je Šejn pročitao u razrogačenim očima.

Već je nedeljama bio s njom. Pokupio ju je iz jednog rudarskog logora u okolini Rejnbou Lodža. Sada je bio s njom na putu za Akva Pritu, gde je bio njen dom.

Bila je to nežna devojka. Imala je dvadeset godina. Lice joj je bilo lepo i na njemu su se isticale krupne oči. Duga, crna kosa bila joj je u kovrdžama. Sve na njoj odao je potrebu za ljubavlju i zaštitom. Ona se iz trenutka u trenutak sve više zaljubljivala u visokog Amerikanca. A i Šejnu se devojka dopadala. Zaludivala ga je njena neutaživa strast. Ali osećao se i obavezan prema njoj jer mu je, ne obazirući se na sopstveni život, pomogla da uništi jednu opasnu bandu.

Najзад su 'se jahači pojavili između stena. Zapadnjak se ugrize za usnu. Bilo ih je više od desetorice. Meksikanski odmetnici. Ali, među njima je bilo i Amerikanaca.

Još nisu mogli da vide Šejna i devojkicu jer su se ovi nalazili duboko u senci stena. Ali su videli pred sobom trag konja.

Zapadnjak stavi Klarisu iza sebe, diže pušku i opali metak u vis.

Odjek se odbi od stena. Topot kopita utihnu.

Jahači su stali! Stajali su u jednoj liniji. Uzengija uz uzengiju.

— Ne približavajte se! — viknu zapadnjak. — Šta hoćete od mene?

Jedan jahač se polako izdvoji iz reda i pojaha napred. Radilo se o jednom Amerikancu u odeći teksaškog kauboja. Videlo se na njemu da ima već dosta godina.

Kad ugleda Šejna i Klarisu u senci stena, zaustavi se i osloni ruke o rog sedla.

— Granična patrola! — reče kratko.

Držeći „vinčesterku” obema rukama, Šejn načini nekoliko koraka napred, ostajući i dalje u senci.

— Granična patrola? Nemojte me zasmejavati!

— Mladiću! — odseče sedokosi. — Ti ne razgovaraš sa mnom odgovarajućim tonom. — Lice mu je bilo tamno opaljeno od sunca i izbrazdano. Dobrodušan pogled svetloplavih očiju počivao je na Šejnu. Ali to nije moglo da prevari zapadnjaka.

On podiže pušku i nanišani u glavu pridošlice.

— Povuci ću oroz! — odvrati. — Imam sedam metaka da te skinem s konja. Nestanite! Ne želim ništa od vas!

— Zar ti ne pada na pamet da se igraš životom, mučaćo? — osmehnu se sedokosi.

— Pređi na stvar! — odbrusi Šejn.

— Moramo da pretražimo tvoj prtljag. Želimo takođe da znamo ko si i šta tražiš ovde. Ko je ta mučaća? Tvoja žena?

— Ona je iz Akva Prite — odvrati zapadnjak. — Ja je vraćam tamo. Odakle dolazim videli ste iz mojih tragova. Time je sve rečeno!

Čovek podiže pogled iznad zapadnjaka, ka devojci kraj stene.

— Tvoje ime?

— Klarisa Baroha!

Čovekov pogled ponovo skrenu na zapadnjaka.

— To je Klarisa Baroha?

— Jeste.

— A ko si ti?

— Šejn!

— Ništa ispred i ništa iza?

Zapadnjak zavrte glavom.

Čovek ga je ćuteći posmatrao.

— Ti možeš da se izgubiš — reče najzad. — Ona mora sa nama.

Šejnu se suziše oči.

— Pošalji svoje ljude nazad! — reče oštro, koraknu iz zaklona na sunce, uhvati konja za vođice i munjevito ga okrenu tako da je predstavljao zaklon između njega i jahača. — Sjaši ili ću ti poslati kuglu u čelo!

Jahači u pozadini počеше da se komešaju. Šejn je to čuo. U tom trenutku sedokosi podiže ruku, ne skidajući pogled sa zapadnjaka. Među pridošlicama ponovo nastade mir.

— Mislim ti dobro, mučaćo — odvrati on nemarno Šejnu. — Popni se na svog konja i odjaši. Devojkicu moraš ostaviti nama... Vidi se da si došao izdaleka. Ne poznaješ ovdašnje zakone. Zato razmisli. Ovo bi mogao biti tvoj kraj, mučaćo!

— Valjda ne misliš ozbiljno da ću vam prepustiti devojkicu! — odseče zapadnjak. — Sjaši, kad kažem!

Sedokosi poslušao. Šejn mu odmah izvuče kolt iz futrole, potera konja u stranu i stade iza njega.

— Mi nećemo mučaći učiniti ništa na žao — objasni sedokosi. — Odvešćemo je u Akva Pritu. Mi smo odande. Tvoje nepoverenje je neosnovano.

— Sedam sekundi! — odvrati zapadnjak uzrujano. — Ili ćete se izgubiti ili ću pucati!

Predvodnik jahača mu se zagleda u oči.

— Tražiš li posao? — upita.

— Do vruga, jesi li šenuo?

Čovekov pogled posta bezizrazan i to je moralo opo-

menuti Šejna. Ali ovo kao da nije bio najbolji zapadnjakov dan. Čovek se okrete i podiže levu ruku. Njegovi ljudi podbodoše konje i okrenuše nazad. Tako je bar izgledalo. Šejn je bio zadovoljan. On više nije ni tražio. Onda sedokosi stupi u akciju. Spustivši levu ruku, istovremeno je desnom munjevito udario zapadnjaka pod rebra.

Šejn posrnu dva koraka. To je starom bilo dovoljno. Bio je brz kao đavo. On skoči kao da je imao katapult pod nogama i otkotrlja se nazad.

Zapadnjak nije odmah shvatio šta ga je snašlo. Jahači su obrnuli konje i odmah otvorili vatru na njega. Meci za fijukaše Šejnu kraj ušiju. U jednom skoku on potraži zaklon i baci se iza jednog velikog četvrtastog kamena koji je ležao pred stenovitim zidom. Klarisa mu pri-trča i kleknu unezvereno kraj njega.

Šejn osloni pušku o rame i obrisu prljavštinu s lica. Ali više nije mogao da nađe metu. Ljudi su poskakali iz sedala, poterali konje nazad i potrčali u zaklon. Više nisu pucali. Samo se još barutni dim vio po vazduhu.

Zapadnjak opsova i potraži sedokosog. Ali on je već umakao.

Klarisa uhvati Šejna za ruku i pokaza mu mrkova. Banditi su ustrelili konja. Ležao je tik kraj stene, u senci.

Šejn je bio moker od znoja. Nekoliko snažnih pokreta po ovoj vrućini bilo je dovoljno da čovek postane gola voda. On odreši maramu s vrata i obrisu lice i potiljak. Onda proviri preko stene. Napadači su se rasporedili u polukrugu na udaljenosti od oko trista metara. Tle pusteljnika išlo im je na ruku.

— Šta hoće ti ljudi od nas? — upita Klarisa.

— Poznaješ li starog?

Klarisa zavrte glavom.

— Navodno su oni iz Akva Prite — nastavi zapadnjak. — Kada je čuo da si ti Baroha, hteo je da te uzme. Imaš li pojma zašto?

Devojka ponovo zavrte glavom. U istom trenutku prasnu pucanj. Visoko iznad njih udari metak o stenu.

Zapadnjak izduži vrat i pogleda okola.

— Hej, Šejn! — odjeknu glas sedokosog. — Pošalji malu Baroha ovamo! Od tebe niko ništa neće. Ali to moraš učiniti za tri sekunde, mučaćo!

Čovek je klečao iza jedne stene. Šejn je video njegov šešir. On opali i kugla otkide čoveku vrh šešira.

— Probaj! — povika. — Ali pazi! Biće to skupo za vas!

Senke ljudi pružale su se kraj stena. Onda ponovo odjeknuše pucnji. Šejn se saže, a Klarisa se pribi uz njega.

Taktika kojom su se ti tipovi služili bila je jednostavna. Petorica su pucali u stenu iza koje su ležali Šejn i Klarisa, kao da su pošašaveli, a za to vreme je druga polovina u skokovima prebacivala do sledećeg zaklona, približavajući se napadnutima.

Njihovi izgledi su bili vrlo dobri. Da bi mogao da ih spreči u napredovanju Šejn bi morao da ima pogodan položaj za nišanje, odakle bi mogao da ih gađa u trenutku kad se kotrljaju ka sledećem zaklonu. Pratio je njihovo kretanje i otkrio tačku na kojoj će ih moći dočekati, a da ne mora da izviruje iznad zaklona. Sa puškom oslonjenom o rame čekao je svoj trenutak, dok je oko njega sevalo i praštalo. Pucnji su parali stenu, zujali kao nasrtljive mušice, a prašina i parčići kamena prštali oko njega i Klarise.

Onda ugleda prvu dvojicu. Opalio je dvaput. Brzo, jedno iza drugog. Pogodio je obojicu.

Jedan je bio suvonjav. Presamitivši se u prvom trenu, potrča ka steni iza koje se više niko nije pojavio. Zaglavinjao je pred samim zaklonom i pao nepomično na tle. Šejn mu je pao s glave i otkotrljao se nekud za stenu.

Drugog je Šejn pogodio u nogu. Čovek leže na tle i počeo da se kreće potrbuške, kao rak, na sve četiri unazad, pokušavajući da se što pre ukloni zapadnjaku sa vida.

Šejn ga pusti da pobegne. Trudio se da otkrije kako bi on i Klarisa mogli da se dokopaju boljeg položaja. Kad su pucnji umuknuli, zgrabi devojkicu i potrča sa njom.

Hendikep napadača bio je što su ležali na vreloj suncu. Šejn i Klarisa nađoše se iza mrtvaca i uvukoše se u jedan uski procep u steni iz kojeg se ovaj maločas bio pojavio.

Dva-tri pucnja prasnuše istovremeno. Uzvici su pokazivali da su napadači primetili begunce. Onda su na njih osuli koncentrisanu vatru.

Ali Šejn i Klarisa već su se uvukli u usek. U okretu

osloni se zapadnjak uz stenu, podiže „vinčesterku”, opazi cilj i opali.

Ljudi su se nameštali da imaju bolju metu. Neki su i istrčali. Zapadnjak prvog pogotkom u glavu sravni sa zemljom. Taj pogodak vratio je ostale u zaklon.

Šejn potrča sa Klarisom dalje. Ali daleko nisu mogli. Usek je bio uzak i stenovit i vodio je naviše. Odmah u početku morali su da se prebace preko velike gromade, koja se odlomila odnekud od stenovitog zida i pala u prosek. Ta gromada mogla im je biti dobar zaklon. Oznojeni i bez daha prevukli su se preko prepreke i kliznuli na drugu stranu.

Za njima je odjeknuo još samo jedan pucanj. Krenuli su dalje. I više nisu ni videli ni čuli gonioce.

Usek je vodio gore ka jednom platou. Šejn nije poznavao okolinu, pa, iako se nisu mogli nalaziti više daleko od Akva Prite, ni Klarisa nije znala gde su.

Pošto više nisu imali konja morali su nastaviti put peške. Zapadnjak je sačekao malo, a onda uhvati devojkicu i povede je. U početku se kretao s njom oprezno, pogleda stalno uperenog u ulaz proseka.

— Kuda vodi put s druge strane platoa? — upita Klarisa.

Šejn se samo namršti. To je bilo pitanje na koje bi i on voleo da zna odgovor.

Velika kuća stajala je u sred sela. Rascvetano grmlje mimoze, palme i pinijske oivičavali su to predvorje pakla.

Seoski policajac u ispranoj uniformi, čija se boja više nije mogla odrediti, nosio je nemarno pušku pod miškom i vodio grupu od šest seljaka na trg. Naredio im je da se smeste u senci jedne velike palme. Seljaci, koji su nosili prazne košare na leđima ne izustiše ni reč i sedoš se stojički ravnodušno na prašnjavu, od sunca sprženu zemlju.

Policajac pride kući. Tamo su sedela dva teksaška revolveraša — Džek Torno i Flint Kejn. Kejn je pušio a Džek Torno je grickao vlat trave.

— Uzeli su žetvu Baroha — objasni seoski policajac, ulazeći kraj ove dvojice u kuću.

Torno otpljunu vlat trave u stranu.

— Razumeš li ti ovaj narod? Nikada nisam mogao shvatiti mentalitet ovih ljudi. Tolika je snaga u njima, a puste da ih tako vuku i komanduju im.

— Sedi tu gde si — odvrati Kejn, posmatrajući seljake. — Ionako nemaš gde da se zavučesh pred tim buldogom. On bi nas mogao za tili čas dohvatiti svojom šapom!

Torno se ljutito isceri.

— Mene na taj način neće zadržati! Ja bih ga prethodno smaknuo.

— Bolje da te ne čuje! — primeti Kejn suvo. — Inače ćeš i ti jednog dana dospeti na kolac. Kao što će i mnogi jadnici tamo.

— To nećeš doživeti!

Kejn ustade i lupi ga po ramenu.

— Ne verujem nikome. Ne veruj ni meni. Proći ćeš bolje!

Torno ga pogleda. Kejn je bio neobično visok momak. — Samo sam primetio — odvrati Torno i pogleda drugara suženim očima.

— Ovde nisi u Teksasu — nastavi Kejn. — Ali pusti to! Bilo bi nam bolje kad ne bismo morali raditi te prljave poslove.

Ustade i Torno i otrese prašinu sa pantalona. Onda ponovo pogleda seljaka. Hteo je da stavi još jednu primebdu. Ali onda se seoski policajac ponovo pojavi iz kuće.

— Potrebni su mi ljudi, Kejn! — reče dugačkom Teksašaninu. — Treba pokažnjavati one bandite tamo. Hoćeš li mi pomoći?

Kejn raširi ruke.

— Ja nisam ovde zato da ti kupim ljude! Tamo nazad, u kolibama imaš pedeset kokošara koji krađu bogu dane. Tamo potraži ljude. Reci im da sam im ja to naredio... Je li Lopez sam?

— Senjorita je sa njim — odvrati policajac, cereći se značajno, pa ode dalje.

Kejn i Torno uđoše u kuću. Torno baci još jedan pogled na seljake u senci palme.

— Kada ih pogledam, dođe mi na pamet pomisao da bi zgodno bilo da se što pre odavde počistimo.

— Sad prestani da trucaš — razljuti se Kejn. — Tvoja naklapanja idu mi polako na nerve. Ne dopada ti se posao? Jesi li loše plaćen? Da ne bi u Vels Fargou bolje zaradio? U ovim krajevima su predvodnici oružane pratnje jako dobro plaćeni! Ja znam šta znam!

— Ne radi se o novcu — odvрати Torno. — Mi radimo za koljača, Kejn! To je ono što me žulji.

Kejn stade i pogleda ga preteći.

— Prestani već jednom s tom pesmom! Ako ti se ne sviđa, gubi se. Ali onda me prethodno nekoliko dana izbegavaj i ne približuj mi se, da me ne bi povezali s tobom... Šta ti uopšte zamišljaš? Po ceo dan ništa ne radiš, zaradićeš gomilu novca, a i žena ima koliko hoćeš. O kakvom životu ti uopšte sanjaš?

— Žene! — prasnu Torno. — Nekoliko droljica u prljavoj krčmi!

— Da nećeš princeze? Eh, ti...

Visoki revolveraš krenu dalje. Torno je tapkao za njim. Nijednom od njih još nije bilo trideset godina. Upoznali su se još pre pet godina na Rio Grande. Tamo su jahali sa Džimom Rotbartom. Ali nisu ništa naročito zaradili. Kejn se prvi bio odvojio i otišao za Meksiko. Ovde se zaposlio kod Lopeza, a pošto je Meksikanac tražio još revolveraša iz Sjedinjenih Država, pozvao je Kejn starog druga po sedlu. Ali ovom se očigledno ovde nije dopadalo.

Ošinuo je Tornoa ljutitim pogledom.

— Seti se malo vremena kod Džima Rotbarta! Ganjali smo se tamo za par vednih dolara. Veliki posao napravio je samo on. A sa nama je postupao kao sa psima.

— Dobro si zapazio — progundā Torno. — Ovde smo na prvoj prečki do gazde. Ali ako gazda sikne, pašćemo odozgo pravo na njušku.

Kejn ponovo stade i steže pesnice.

— Šta ti u stvari hoćeš?

— Taj koljač ne mora svakog malog bednika odmah da smakne! Doručkuje li on krv? Ti imaš dosta uticaja na to kopile. Pobrini se zato da ove jadnike napoljuпусти.

— Ima stvari koje ne mogu i neću da učinim — odvрати Kejn uzrujano. — Lopez je čovek koji tačno zna šta

hoće. On sve radi metodično. Ako on one ljude hoće da kazni, ima za to svoj razlog. Lopez je veliki čovek. To ovi bednici dobro znaju. Onda zašto ga ne slušaju? Zabranio je ljudima da otkupljuju žetvu Baroha. Zašto su onda to učinili? Zašto, do đavola? Ako znam da će mi neko zavrnuti šiju, ako mu stanem na žulj, ostaviću ga na miru. Naročito ako stvarno ima takvu moć da mi bez problema može šiju zavrnuti. I nemoj mi reći da ovi dole nisu znali kakvom moći Lopez stvarno raspolaže. Znali su i te kako dobro. Zašto ga onda nisu poslušali? Pre ću pregristi jezik nego što ću Lopeza moliti za njih. Ja hoću ovde dobro da živim. I ništa više! I tako treba da činiš i ti. Hajde sad! Lopez nas možda već očekuje.

Krenuo je dalje. Torno ga je pratio.

Prošli su kroz hol i popeli se širokim, zavojitim stepenicama na gornji sprat.

Tamo gore stajali su stražari koji su imali naređenje da zadrže svakog posetioca, bilo da je najavljen ili nije i da ga pretraže da li ima oružje.

Oba Teksašanina imala su povlašćeni položaj u ovoj kući. Četvorica Meksikanaca im se prijateljski osmehnuše, a oba stražara, koji su stajali pred samim stepeništem, koraknuše u stranu.

— Kako ste, mučaćosi? — upita Kejn nemarno. — Da li nas padron očekuje ili ćemo mu smetati?

— Ne, senjori! — odvrati Miguel, jedan od Meksikanaca, vođa telesne garde. — Već je pitao za vas i senjor Torna. Uđite samo, senjori!

Miguel zakuca na velika vrata, sačeka odgovor, a onda promoli glavu unutra i saopšti da su tu oba Amerikanca.

— Dođite, dođite, čekam vas! — povika Mandua Lopez kroz odškrinuta vrata.

Miguel koraknu u stranu i otvori širom vrata.

Mandua Lopez bio je sam. Oba revolveraša predoše preko praga i skidoše šešire. Obojica zaželeše Lopezu dobro jutro. Torno se nije najbolje osećao, slušajući kako odnekud kroz otvoren prozor dopiru stravični jauci i krici. Trajalo je to kratko, ali Tornou je bilo dosta.

Mandua Lopez je bio čovek tridesetih godina. Za Meksikanca je bio neuobičajeno visok i imao je odvažne crte

lica, koje je delovalo simpatično. Međutim, videlo se i jedno samouverenje koje je čoveku davalo veliko bogatstvo i moć. Bio je obučen na način španskog hidalga i takvo je bilo i celo njegovo držanje. Nije čudo što su žene letele za njim.

Ali taj čovek imao je još jedno ime! El Karnisero — koljač! U selima male pokrajine u kojoj se ponašao kao surovi diktator to se ime izgovaralo samo šapatom. Na prvi pogled nije se moglo prepoznati da je među peonima po poljima i kolibama taj čovek tako omrznut i proklinjan.

— Morate jahati za Jaku — objasni revolverašima. — Tamošnji pop je protiv mene napisao prijavu i poslao je vlastima u Čihuahui. Za tu podlost ćete ga kazniti. Miguel će vas sa nekoliko ljudi pratiti. Može se dogoditi da se taj lopov negde sakrio. Gde, to ćete sigurno brzo otkriti. Ali vi ne znate dobro španski pa vas tamošnji seljaci neće dobro razumeti. Zbog toga će Miguel jahati s vama.

Pogleda revolveraše i osmehnu se.

— Jaka je lep grad. Ima tamo puno prekrasnih žena. Kada smaknete tog tipa zabavljajte se nekoliko dana! Ako otkrijete neku ženu koja po vašem mišljenju odgovara mom ukusu dovedite je sa sobom. Ja ću vas za to dobro nagraditi. Ali ti, Kejn, to znaš.

— Jasno, senjor! — isceri se Kejn.

Tornoovo lice još više smrači.

— Još nešto! — reče Mandua Lopez ostrim glasom. — Ti me poznaješ, Kejn! Ja sam pravičan. Svako prema njegovoj zasluži. Ali prema izdajicama nemam milosti. Mene neće zadovoljiti ako onog mantijaša u Jaki jednostavno ustrelite. Želim da se to kopile muči. Dugo! Razumeš?

— Da ga nabijemo na kolac? — upita Kejn.

— Ne, to ide brzo! — odvrati Mandua Lopez naglo.

— Mislio sam na lomaču ili na mravinjak. Dogovori se sa Miguelom.

Začulo se kucanje. Miguel se promoli kroz vrata.

— Poruka od sedokosog Džima.

— Ti znaš poruku pa je reci — odvrati Lopez nestrpljivo.

Miguel uđe u veliku prostoriju, koja je nadmašivala sve slično što je Kejn video na velikim posedima u južnom Teksasu.

— Sedokosi Džim i njegovi ljudi su na manje od deset kilometara odavde naišli na jednog Amerikanca sa kojim je bila i Klarisa Baroha — reče Miguel.

Mandua Lopez ustade. Oči su mu se žarile. I Kejn i Torno se okretoše ka Miguelu. Obojica su bili radoznali kakvu odluku će Lopez da donese.

— I? — upita Meksikanac tmurnim glasom. — Taj sedokosi američki vo nije valjda i devojkku ustrelio?

Oči su mu se suzile i pretvorile u uske proreze. Stegao je pesnice i nagnuo glavu napred kao bik spreman za napad.

— Sedokosi Džim traži pojačanje. Amerikanac se izvukao na plato Ovano — saopšti Miguel. — Izgleda da se radi o jednom prokletom kopiletu, premazanom svim mastima. Imaju četiri mrtva.

— Tom premazanom kopiletu ćemo pokazati! — prasnula Lopez. — Ali i starom Džimu! On ima najbolje ljude. Kako onda nije u stanju da izađe na kraj sa jednim pasjim sinom? Kada tog tipa vide na Ovana platou, onda neka se nebo smiluje! Ali, ne samo njemu nego svima! Klarisa Baroha! Gde li se, do đavola, samo skrivala? Moram da je imam, Miguel! Za to mi jamčiš svojom glavom. Napred! Povedi sve ljude koje možeš da pokupiš. Uzmite konje!

Miguel se okreće na peti i istrča.

— Kurira pošalji meni! — povika Lopez za njim.

Nesrećnik je bio jedan mladi Meksikanac. Zvao se Batista. On je već imao prilike da vidi kako u ovakvim situacijama reaguje Mandua Lopez. Zbog toga mu je bilo jasno dok je ulazio da njegov život ne vredi ni pišiva bobab.

Napolju je već bio razoružan. To je bio prvi loši znak. Ušao je i stao kraj vrata.

— Zašto nisi pao na kolena? — upita Mandua tobož ravnodušnim glasom.

Kejn je dobro znao u kakvom se raspoloženju gazda nalazi, kad na takav način razgovara sa jednim kandidatom smrti. Napregnuto je posmatrao mladog Meksikanca.

Mladić se trže.

— Ja nisam ništa skrivio, senjor!

Lopez je zurio u njega.

— Ali i ti si bio tamo prisutan, a i taj Amerikanac je samo čovek. Ili vas je i ona devojka isprašila? Šta je radila s vama? Grizla vas je?

— Gringo kao da je imao sveca-zaštitnika — reče sa ubeđenjem u glasu mladić. Mora da smo ga pogodili više od deset puta. Ali, kugle su se od njega odbijale.

Lopezov smeh bio je glasan i pun gneva. Glupaci mogu biti sujeverni, ali on ne!

— Šta ti to pričaš, Batista? Ja sam te uvek smatrao bistrim momkom.

On uze revolver sa stola, gde ga je uvek držao spremnog i nanišani na mladića.

— Imate četiri mrtva. Ti nisi među njima. Imaš li i ti nekog sveca-zaštitnika, možda? Sad ćemo to isprobati.

Kejn napravi grimasu. Mladi Meksikanac je pobledeo. A Toroovo lice je sasvim posivelo.

— Ko je taj Amerikanac? — upita Tori da bi skrenuo razgovor. — Poznaješ li momka?

Pogled mladića bio je izgubljen.

— Zove se Šejn! — procedi.

— Šejn? — upita Kejn, ne verujući ušima.

Meksikanac kimnu glavom.

Torno ispusti zvižduk, a Kejn nabi šešir na čelo. — Haleluja! — izusti i zavrte glavom zamišljeno.

Mandua Lopez obori kolt i pogleda Toroa, a onda Kejna.

— Poznajete tog čoveka?

— Može biti, a može i da ne bude — odvrati Kejn. — Ali Šejn ipak nije tako često ime. — Pogleda ponovo mladića. — Da li je on to sam rekao ili sedokosi Džim samo tako pretpostavlja?

— On je sam rekao, a onda je sedokosi Džim tog gringa tako i oslovljavao.

Kejn je i dalje kimao glavom i njegov osmeh je pokazivao da sve više razume o čemu se radi. Onda se ponovo okrete ka Lopezu.

— To može biti samo onaj Šejn, senjor Lopez, na kojeg sam odmah pomislio. Onda sedokosi Džim može biti

srećan što ima samo četiri mrtva a ne osam ili devet ili celo tuce. To kopile je zaista pravi đavo i njega kao da stvarno drži neki svetac-zaštitnik. Preko, u Državama, za njega je raspisana nagrada od pedeset hiljada dolara. Od Vels Fargoa!

— Od Vels Fargoa... od te velike kompanije? — nije verovao Mandua Lopez.

Kejn potvrdi.

— Dabome! Vels Fargo već godinama lovi tog pasjeg sina. Pričaju da mu je kompanija jednom gadno stala na žulj i da od onda nemaju ni trenutka mira od njega. Stalno udara po njima. Izbio im je do sada iz džepa čitavo bogatstvo. U Montani su svojevremeno zbog tog đavola morali da ukinu čitave linije. Sa specijalno organizovanim odredima lovili su ga uzduž i popreko po Sjedinjenim Državama. I taj pas ih je uvek udario tamo gde se nisu nadali i sve je kretalo iz početka. Ako su ga Barohe ovamo pozvale, onda se nećemo tako lako dokopati devojke!

— Kejn, promisli malo! Jedan jedini čovek! — prime ti Mandua, ostavljajući kolt nazad na sto.

— Da, jedan jedini! — upade Torno. — Ali kakav! On može biti za nas opasniji nego sve Barohe zajedno sa svojim ljudima pride. Kejn je u pravu, senjor! Sa tim kopiletom su Barohe napravile dobar posao. Ako ga ne uhvatimo, onda laku noć! Zaboravite na devojku! Taj tip može da napravi grdan dar-mar. Imamo sreće da je došao glasnik. Patrola od deseterice ljudi za Šejna nije nikakav problem. Zato bih vam predložio da onog čoveka u Jakou ostavimo još malo na miru. Pobrinito se prvo o Šejnu. On nam je najpreči. Ostavimo zasad sve ostalo. To je bar moj predlog.

Mandua Lopez se ugrize za usnu i pogleda upitno Kejna.

Kejn kimne glavom.

— Onda na konje! — odseče Meksikanac i krenu ka vratima.

Batista se munjevito izmaknu u stranu, a onda pođe sa Torno i Kejnom. Očigledno mu je kamen pao sa srca. U mladog Meksikanca ponovo se vratio život!

Zapadnjak leže i pritisnu i Klarisu uz tle. Vetar koji je hujao i zviždao nad platoom dizao je oblak prašine za jahačima koji su jurili sa zapada prema istoku, preko nepreglednog, razrivenog tla. Taj oštar vetar činilo je vrućinu podnošljivom. Ali duže od jednog minuta nije se moglo ostati na istom mestu. Onda bi sunce ponovo počelo da prži kroz odeću do same kože.

Šejn opsova. Sedokosi je svoju rulju razdelio. I sa juga se približavala grupa jahača. Bili su još dosta daleko. Obe grupe. Snažan vetar koji je pred njima dizao prašinu kao veo onemogućavao je zapadnjaku da proceni koliko su brojne pojedine grupe.

Šejn je proveo noć sa Klarisom u jednoj uvali, koja je bila dovoljno duboka da budu zaštićeni od reskog vetra. Čim je počelo da se razdanjuje ponovo su krenuli na put.

Zapadnjak je bio ljut, ali i odlučan da sebi prokrči put šta koštalo da koštalo.

— Ti zaista ne znaš šta ti banditi hoće od tebe? — okrenu se on devojci. — Vaš posed sastoji se od jednog polja agava i jednog starog kućišta. Iz toga se ne može izvući novac za otkupninu.

— Ja pojma nemam — uveravala ga je Klarisa.

— Kad se dokopam jednog od tih pasjih sinova, pitaću ga — zareža ljutito Šejn.

Na zapadu se izgubio oblak prašine. U svakom slučaju nije se više video. Ali zato je ovde vetar iznenada digao oblak peska. Sem toga, grupa koja se približavala s juga dolazila je brzo ka njima.

Zapadnjak se osvrte tražeći neko bolje mesto, ali odmah ustanovi da njega i Klarisu jahači mogu da prime samo ako direktno upadnu u uvalu. Ubrzo zatim ustanovio je da se radi o tri jahača. Držali su se pravca. Nagnuti napred, odskakivali su u sedlima. Okovratnici jakni bili su im zadignuti, a preko lica su imali povezane vratne marame, koje su ih štatile od peska. Sva trojica držala su puške spremne za paljbu.

— Dolaze na nas — promuca Klarisa.

Šejn je pritisnuo uz tle. — Ostani da ležiš! — reče. —

Digni se samo kad ti kažem. Kopaću i rukama i nogama da se dokopam njihovih konja. Zbog toga ne mogu i o tebi istovremeno da se brinem.

Ona ga užasnuto pogleda.

— Hoćeš njihove konje...

— Lezi, do đavola! — prekide je i ponovo pritisnu uz tle. U sledećem trenutku skoči, sa „vinčesterkom” u ruci. Ljudi su otkrili uvalu i uputili se ka njoj.

Šejn je ubio njihove drugove. Oni su jurili za njim. Po svaku cenu hteli su da ga se dokopaju i svaki čovek pod komandom sedokosog goreo je od želje da on lično stekne šansu da visokom zapadnjaku prosvira kuglu kroz glavu. Više od dvadeset časova ništa im drugo nije bilo u svesti. Kada je sada Šejn iznenada pred njima iznikao iz zemlje bili su iznenađeni.

Niko protiv zapadnjaka nije bio dovoljno brz. Pet pucnjeva odjeknulo je jedan za drugim. Od toga je četiri ispalo Šejn. Nijedan od njih nije stekao šansu da se s njim ogleda. Zapadnjak je bio brži od svih! Njegova „vinčesterka” je sevala i praštala kao grom iz vedra neba. Plamićci su jedan za drugim sevali iz cevi i svaki pucanj je pogadao cilj. Prvi jahač se sruši, pogođen u glavu, drugi ispusti samrtnički krik dok mu je puška klizila iz ruke a on iz sedla. Delić sekunde zatim Šejn pogodi i trećeg, koji je u međuvremenu podigao pušku i opalio, pa je zapadnjak poslao u njega i četvrtu kuglu.

Kada se prašina razila, stajali su konji, drhteći, jedan uz drugog. Šejn iskoči u jednom zamahu iz uvale i potrča ka konjima. Onda pozva devojkicu.

Jedan od ljudi bio je ranjen. Radilo se o jednom Mek-sikancu. Otkotrljao se u stranu i podigao ruku, moleći Šejna da ne puca više.

Zapadnjak ga je držao na oku. On pope Klarisu na jednog konja, vinu se za njom u sedlo i pojaha. Devojkica je bila laka kao pero.

Vetar je dobio u jačini. Hujao je i kovitlao, dižući pred njima visoke stubove peska. Kada se Šejn osvrnuo više nije mogao da vidi preostala dva konja.

Pojahao je ka jugu. U istom smeru odakle su došla ona trojica. Nije znao okolinu i morao je put koji je vođio nizbrdo sa platoa prvo da pretraži.

Neprekidno se osvrtao. I devojka je prikovala pogled za ostale gonioce. Prejahali su skoro kilometar kada je za njima odjeknuo prvi pucanj. Klarisa uplašeno pogleda zapadnjaka. Ali on je jahao dalje. Po njegovom mišljenju radilo se samo o signalnom pucnju, koji je opalio ranjeni Meksikanac da bi dozvao pomoć.

Neometan prešao je sa Klarisom plato. Na tom kraju uzdizale su se stene. U zavetrini raspoznavali su se trago- vi sva tri jahača. Šejn je pratio trag i stigao do jedne ši- roke jaruge koja je vodila nizbrdo.

Morao je da zateže uzde konju da ne bi kliznuo. U zavetrini stena vrućina je ponovo postala nepodnošljiva. Sunce je stajalo tačno iznad jaruge. Nigde nije bilo hladovine. Ali Šejn više nije hteo da se zadržava. Želeo je što je moguće pre da stigne u Akva Pritu.

Jaruga je zavijala ka zapadu. U daljini se menjao izgled zemljišta. Drveće, zeleni brežuljci i dim iz odžaka su se raspoznavali. Život se pojavio ispod čeličnog neba.

Klarisa ispruži ruku.

— Akva Prita! — povika.

Okrete se, osmehnu srećno i obavi ruke oko Šejnovog vrata.

Sa jedne strane stenoviti zid počeo je da baca hladovinu. Šejn usmeri konja ka njoj. Kraj jaruge, zeleni brežuljci i drveće bili su sve bliže i bliže.

Ali Šejn nije stigao do zelenila. Osetio je odjednom kao da mu je eksplodiralo u glavi i to je bilo poslednje čega je bio svestan. Da je kliznuo s konja — to više nije osetio.

Kada je došao k sebi bila je već uveliko tama. Okolo su bile sveće i baklje tako da je ponovo morao da zažmuri. Nalazio se u nekoj kući i zaključio je da leži na nekom krevetu ili sofi. Ustanovio je takođe da tri čoveka stoje kraj njega.

Uhvatio se obema rukama za glavu koja ga je bolela. U istom trenutku pomakao je i noge. Nije bio vezan.

Zatim je opipao futrolu od oružja. Bila je prazna!
Otvorio je oči. Samo jedan od trojice bio je Meksikanac.

— Kako si? — upita ga on.

Šejn se osloni na laktove.

— Gde je devojka?

— Ko ti je naredio da dovedeš nazad Klarisu Bariha?
— nastavi Meksikanac da ga ispituje.

— Naredio? — Šejn zavrte glavom. Samo malo. Ali to je bilo dovoljno. Morao je ponovo da legne i da se uhvati za glavu koja ga je bolela. — Ko si ti, do đavola? I u kakvu sam pacolovku to, proklet da sam, dovučen?

— Ovo je senjor Mandua Lopez — odvrati jedan od Amerikanaca. — Više poštovanja, zemljače! Senjor Mandua Lopez je gospodar tvoga života. Zato treba da tako razgovaraš s njim, ako nećeš da te razapnu na točak ili nabiju na kolac.

Kroz uske proreze očiju posmatrao je Šejn ljude.

— Ko te je zvao u Akva Pritu? — upita Meksikanac.
— Je li Luka Baroha?

— Luka Baroha? — promuca zapadnjak. — Nikada nisam čuo to ime! U svakom slučaju ni na šta me ne podseća. Šta hoćete od devojke? Gde je ona?

— Ti treba da odgovoriš na moja pitanja, Šejn — prosikta Lopez besno i pokaza na Amerikance. — Ovo su Kejn i Torno. Hoćeš li da te oni stave na muke? Rađe odgovoraj.

— Treba da govoriš, Šejn — posavetova ga Kejn. — Zaista! Ti se ovde ne nalaziš sa Barohama nego sa suprotnom stranom. To je tvoj peh! Ali tako ti je to.

— Niko me nije zvao u Meksiko — odvrati zapadnjak, polako ali uzbuđeno. — Ja sam devojkju upoznao u severnoj Arizoni. Molila je da je odvedem kući. To je sve. Ali to sam ja sedokosom već rekao.

— Govori istinu, Šejn! — opomenu ga i Torno. — Tebi još izgleda nije jasno šta ti se ovde može dogoditi. Zato izgovaraj reči jasno i čisto kao kad potok teče. Inače će ti krenuti gadno!

Zapadnjak se ponovo osloni na laktove.

— Šta hoćete od devojke?

— Sada hoćemo nešto od tebe! — prekide ga Kejn.
— A o devojci ovde nije reč.

— Klarisa mi je tvrdila da njeni stari imaju samo jednu staru kuću i jedno jedino polje — nastavi Šejn nesrpljivo i pogleda Meksikanca. — Iz toga se neće moći izvući otkupnina.

— Nerazumna budalo! — zavrte Torno glavom. — Ovde se ne radi o otkupnini.

Mandua Lopez podiže ruku, kao da hoće da govori.

— To ti je Klarisa zaista rekla — obrati se zapadnjaku.

— Pa naravno, nebesa mu! — ljutnu se Šejn. — Njeni roditelji u Akva Priti su siromašni ljudi. Ali vi to morate znati. Nalazimo se u Akva Priti, zar ne?

— Jasno! — osmehnu se Kejn. — Ali tako nisi zamišljao svoj dolazak... Šta ti je platio stari Baroha?

Šejn ga belo pogleda.

— Ja sam te nešto pitao — zareža Kejn preteći.

— Zašto bi trebalo da mi nešto plati? Govorite li vi o nekoj nadoknadi zato što bi mu vratio kćer? Ali mi se oboje nalazimo u vašoj vlasti. Stare ja još nisam ni upoznao.

— Upoznaćeš ih! — odseče Mandua Lopez.

Američki revolveraši pogledaše Meksikanca iznenađeno.

— Dajte mu njegovog konja! — naredi im Lopez. — Opišite mu put do Baroha. Čim svane neka odjaše. Ja ću poslati po njemu ultimatum.

Okrete se i udalji se. Kejn i Torno se pogledaše. Kejn se isceri:

— Sad će biti šta će biti!

Šejn nije razumeo šta ovaj misli.

— Šta će se sada dogoditi, drugari? — upita. — U šta sam to upao? Ja o svemu tome nemam ni blagog pojma.

— Verovatno si se našao između dve vatre, Šejn — objasni mu Kejn. — Sada dobro pazi da se ne oprliži!

— Ja te poznajem — obrati mu se Torno. — Dosta sam o tebi čuo. I uvek je bilo reči o ženama i o velikoj lovi! — On se podrugljivo nasmeja. — Nećeš mi valjda

pričati da si došao u Meksiko samo da bi isporučio jednu devojku? Tako prosto to nije.

— Ja sam imao izvesnu obavezu prema njoj! A ona je želela nazad u Meksiko. Kako sam mogao da je pustim da sama putuje kroz Arizonu? Sem toga, morao sam odande gore izvesno vreme ostanem u Meksiku. Ali ne ovde. Sa jadnicima.

— Je li ti Vels Fargo zaseo za vrat? — isceri se Kejn.

— Ta kopilad su mi uvek za vratom. Zbog toga ih posebno i ne osećam.

— Bi li radio za Mandua Lopeza?

— O kakvom se poslu radi?

Kejn i Torno izmeniše brz pogled.

— Mandua Lopez je gospodar ove provincije — odvрати Kejn. — U njegovoj senci moći ćeš dobro da živiš. On plaća u zlatu! Radi se o veoma lakim poslovima. Mandua Lopez u celoj provinciji otkupljuje žetvu.

— Onda ne morate da uvozite? — osmehnu se Šejn. Torno se cerio.

— U tom slučaju Kejn sigurno ne bi govorio o „lakom” poslu. Ne, s tim mi nemamo veze. Lopez otkupljuje žetvu, uništava pola i gleda da drugu polovinu dobro proda. Trgovački princip! Komprende? Jevtino kupiš i onda po stostruko većoj ceni ponovo daš ubogim đavolima koji moraju da jedu ako neće da pokrepaju. Tako isisiva Mandua Lopez celu provinciju. Ali ima ljudi koji imaju suviše malo novca. Onda oni plaćaju hranu sopstvenom zemljom i imanjem. To je vrlo jednostavno.

Zapadnjak je posmatrao ove tipove čiji je osmejak sa svakom reči postajao sve opasniji. Kejnov upozoravajući pogled nije promakao Šejnu.

— I kakav je to laki posao, mučaćosi?

— Naplaćivanje dugova! — odvрати Torno. I još nešto! Moramo takođe da pazimo da peoni svako zrno svoje žetve unesu u velike ambare Mandua Lopeza. Ali zbog toga ne moraš da silaziš iz sedla. Oni obično slušaju kao stoka kad je vode na klanje, ali ako se uzjogune, onda Mandua Lopez da da se nekoliko takvih tvrdoglavaca nabiju na kolac i onda opet dugo nema problema.

— Hoćeš li već jednom da zatvoriš gubicu? — prosikta Kejn ljutito.

Torno samo podiže ruku.

— Više ništa neću da kažem.

Gledali su se divlje i besno. Šejn je odmah pomislio da tu leži njegova šansa. Oba ta tipa nisu ga zabrinjavala. Ali kako da se izvuče oдавде? Zato odluči da pričeka. Mislio je sem toga i na Klarisu.

— I šta sa svim tim imaju Barohe? — upita.

— To ćeš saznati na vreme! — podrugnu se Kejn.

Torno se naceri.

— Barohe su predstavljale Mandui Lopezu konkurenciju i počeli su da po daleko višim cenama otkupljuju žetvu od seljaka. I tako su se pre godinu dana naglo obogatili. Pre nego što je Lopez uspeo nešto da preduzme, oni su otkupili jednu veliku hacijendu. I sada sede tamo. Iza zamandaljenih vrata, danju i noću sa puškom u ruci. I tako ambari više nisu puni. Mandua Lopez se toliko razgnevio da ga je već i sama njihova pojava uzrujavala. Ali sada se on dočepao golubice! Lep trijumf koji si mu ti, Šejn, omogućio.

— Gubi se! — odseče Kejn. — I pobrini se da jedan konj bude pred kapijom!

Torno krenu i tako zalupi vrata za sobom da je odjeknulo kao topovski pucanj.

Šejn iskrivi lice i ponovo se uhvati za bolnu glavu. Radi svake sigurnosti povuče se Kejn korak nazad i uze kolt u šaku. Ali Šejn nije na njega obraćao pažnju. Bilo mu je muka. Nije ni čudo. Proveo je duge sate u nesvestici. Sada se noć bližila kraju.

Vrata su se otvorila. Ušao je jedan Meksikanac.

— Gringo treba na put — reče. — Svanulo je. Kola su spremna.

— Kako kola? — začudi se Kejn. — On treba da jaše.

— Poruka Mandue Lopeza za Barohe sastoji se od jednog tovara kukuruzovine. — Meksikanac sleže ramenima. — Nemam pojma šta je time mislio. Ali verujem da će Barohe već znati.

— Zar Lopez ništa nije rekao? — čudio se Kejn i dalje.

— Rekao je: ko nije posejao neće ni žnjeti — odvrati Meksikanac i ponovo se udaljio.

— Ustaj, Šejn! — munu ga Kejn.

Zapadnjak se podiže. Šešir mu je ležao na stolici. Kejn mu ga pruži. Onda potera zapadnjaka ispred sebe ka vratima. Sišli su stepenicama. Mandua Lopez je stajao u holu, okružen naoružanim Meksikancima i američkim revolverašima koji su zapadnjaka zlorado i neprijateljski posmatrali.

— Odvezi se kolima! — reče mu Lopez. — Ona stoje pred vratima. Opiši mu put, Kejn!

— Pravo kroz kapiju, a onda levo i samo napred — objasni mu Kejn kratko. — Kad prvi zapuca na tebe, onda si stigao!

— I šta treba da uradim? — raspitivao se zapadnjak.

— Ništa — odseče Lopez.

— Ja ću starom Barohi reći da sam želeo da mu dovedem kćer, ali da se ona sada nalazi u vašim rukama.

— Miči se, ti, američki đavole! — grmnu Mandua Lopez. — Odvezi Luki Barohi ovaj tovar. Ja taj kukuruz neću imati. Ali to je sve što će još od mene i ove pokrajine dobiti. To mu poruči s moje strane. Ako postavi neka pitanja, dođi ponovo!

Šejn se još jednom osvrte oko sebe. Onda krenu ka vratima. Ugleda jedna volovska kola. Po običaju ovog kraja pope se na jednu životinju i ošinu je štapom, koji je bio zadenut u tovar na kolima.

Samo je Mandua Lopez izašao da ga isprati. Tek kad je zapadnjak sa volovima prošao kroz kapiju, okrete se Meksikanac i vrati u kuću.

Šejn je već dobar čas putovao volovskim kolima kada se između drveća i žbunja pojavilo jedno imanje. Bila je to hacijenda. Kao što je Kejn preurekao, poslao mu jedan čovek kuglu u susret.

Pucanj se prolomio oštro i zrno je profijukalo iznad zapadnjakove glave. On zateže vođice i ostade da čeka, sedeći i dalje na volu. Blizu njega začu se šuštanje žbunja.

Pojaviše se tri naoružana Meksikanca koji su ga ljutito posmatrali. Ali oni nisu proveravali samo njega već i kola i tovar.

— To su volovi El Karnisera — reče jedan i pogleda zapadnjaka s mržnjom u očima. — Šta hoćeš? Ko si ti?

— Ja sam Šejn! Želim da razgovaram sa Lukom Baroha!

— Šta hoćeš od njega? — upita Meksikanac nestrpljivo.

Šejn zatrese glavom.

— To ti ne moram reći i kada budem sa Lukom Baroha razgovarao on će biti istog mišljenja. Zato napred! Vodite me k njemu!

Šejn podbode vola štapom i pokrenu životinje. Meksikanac se namršti. Ali onda da svojim drugovima znak i krenu pred volovima, dok su ostala dvojica pratila kola sa uperenim puškama.

Bila su to tri siromašna seljaka. Košulje su im bile zakrpljene. Pantalone su im bile isprane i u dronjcima. Na nogama su nosili otvorene sandale. Ali ne samo da su bili bedno obučeni. I inače su loše izgledali. Izgladneli ljudi sa upalim licima. Ni tuce njih ne bi se moglo nositi sa jednim čovekom iz Lopezove horde. Kako su samo bolesni izgledali! Šejn to nije mogao ni zamisliti.

Prilike koje su ga srele pred hacijendom nisu mnogo bolje izgledale. Samo nekoliko muškaraca nosilo je cipele ili čizme. Ali svi su bili dobro naoružani.

Kada je Šejn zaustavio volove i sjahao, pojavio se jedan muškarac iz velike kuće. Bio je to vlasnik hacijende. Bio je to veoma star čovek, po izgledu seljak. Ako je i bio bogat to se po njemu nije moglo videti.

Meksikanac koji je išao pred volovima zastade pod stepenicama i porazgovara sa starcem.

Šejn pođe lagano napred, ne obazirući se na neprijateljske poglede dva tuceta ljudi koji su odmah prepoznali Lopezove životinje.

— Šejn! — reče stari Meksikanac i zavrte glavom. — Ja tebe ne poznajem. Ali poznajem kola i volove. Je li te Lopez poslao k meni?

— To je dosta duga priča — odvrati zapadnjak. —

Ako počnem od kraja biće to samo na moju štetu. Jeste li vi Luka Baroha — Klarisin otac?

Starčeve oči zaiskriše.

— Klarisa? Gde je ona? Poznaješ li je? Jesi li je sreo? Šejn kimnu glavom.

— Sreo sam je pri tri meseca. Na severu Arizone.

— Gde se ona sada nalazi, stranče? Zašto je otišla? Znaš li to? Dolazi li nazad?

— Ja sam sreo Klarisu, kako već rekoh, na severu Arizone. Radila je u jednoj krčmi. Razbolela se od čežnje za svojim domom i zamolila me je da je vratim u Prietu.

— Ti si to učinio? — upita stari brzo. — Ne govori dalje! Ti si je doveo ovamo i sada se ona nalazi kod Lopeza, kod tog koljača. Je li tako?

Šejn potvrdi.

— Nekoliko kilometara od grada njegovi ljudi su izvršili prepad na nas. Mi smo se peške izvukli preko jednog platoa. Ja nisam poznavao okolinu. Kako su nas opkolili, to još ne znam. Do pre nekoliko časova bio sam još u nesvesti. Kada sam došao k sebi našao sam se u Lopezovoj kući.

Šejn pokaza na kola.

— On ti šalje taj kukuruz. Rekao mi je da ćeš shvatiti njegovu poruku.

— Dođi u kuću, stranče! — reče starac i uhvati zapadnjaka za ruku. — Pedro, odvući kola i daj volovima da piju. Daj im i hrane! Šta mogu jadne životinje što im je vlasnik sam Satana!

Zapadnjaku laknu. On se pre svega bojao da ga Baroha ne oceni kao jednog od Lopezovih pomagača ili plaćenika koji je njegovu kćer doveo u ruke tom koljaču.

U holu kuće bilo je senovito i hladno.

— Sedi, stranče! — ponudi ga starac. — Pričaj mi o mojoj Hihi... o mojoj kćeri. Kako ste se našli? Volite li se? Onda me izvesti o Lopezu, tom đavolu. Kakve uslove postavlja? Ali prvo mi moraš ispričati kako se Klarisa našla tamo, u Državama? Ona ti je sigurno ispričala kako je ovde živela. Sada je sve drukčije. Ja sam našao zlato u planinama i postao bogat čovek. Ali nikad nisam pres-

tao da tražim Klarisu. Na severu Arizone... gde je to? Jako daleko odavde?

Šejn kimnu glavom i htede da sedne. Onda uleti u prostoriju jedan Meksikanac.

— Luka! — povika. — Pogledaj šta ti je ono kopile poslalo!

Hteo je još nešto da kaže ali umuknu. Nekoliko ljudi dođoše sa verande. Napred je išao onaj što je Šejna doveo do kuće. Šejn nije mogao da veruje svojim očima. Meksikanac je nosio Klarisu na rukama. Zapadnjak je takođe odmah shvatio da je devojka mrtva.

— Hiha! — kriknu starac i krenu ljudima u susret.

Šejn ga je pratio.

— Pedro! — zastenja stari i naže se nad mrtvom devojkom.

Meksikanac je preko starčevih leđa gledao zapadnjaka u oči.

— Ležala je pod kukuruzovinom — procedi.

Šejn zavrte glavom.

— Nemam pojma — izusti slomljenim glasom. — Ja to nisam znao.

Meksikanci napuniše prostoriju i krenuše preteći prema zapadnjaku.

Pedro položi devojku na sofu. Starac ju je držao za ruke. Šejn im pride i pogleda u Klarisino lice, na kome su se odslikavali patnja i strah koje je morala da proživi u poslednjim trenucima. Bio je to užasnut pogled.

Stari Meksikanac se uspravi.

— Stranče, tvoje ime je Šejn?

Zapadnjak potvrdi.

— Reci mi ko je to učinio, Šejn!

— Eh, ko — uzdahnu zapadnjak. — Ako to Lopez nije sam učinio, onda je sigurno naredio.

Stari otac podiže ruku i pogleda svoje ljude.

— Sedlajte konje, ljudi! — viknu. — Pre nego što Klarisu vratimo majci zemlji ubićemo tog krvoločnog psa. Mi smo to mojoj Hihi dužni.

Zažamoriše glasovi odobravanja.

— To baš ne bi bilo mnogo mudro — umeša sa zapadnjak.

Svi odmah pogledaše ka njemu.

— Ti ne znaš šta se u ovoj zemlji dešava! — obrati mu se starac. Glas mu je drhtao. — Zemlja, seljaci, svi ćemo polako propasti zbog ovog krvopije.

— Jasno mi je — reče zapadnjak. — Ali ono što sada hoćeš da učiniš tačno odgovara njegovim priželjkivanjima. Nećete daleko stići. U svakom slučaju ne do njebove kuće. Ti hoćeš da ga napadneš. To tačno odgovara onome što je on već dugo čekao. I našao je načina kako da te se dokopa. Ne idi mu tačno u ralje.

— Onda mi reci šta treba da uradim, Šejn!

— Nemam pojma! — odvrati zapadnjak. — Ali njega uhvatiti, naročito sada, je potpuno nemoguće. Na to on i računa. Pobiće i tebe i tvoje ljude. Tvoja kći i ja smo se voleli. Pusti me da ja tog psa sredim na svoj način. Vraću se k njemu. Stavite kukuruzovinu ponovo na kola.

— On će te ubiti kao što je ubio i nju, ako samo podigneš ruku na njega.

— Sačekaćemo! — reče Šejn. — Moram tamo prvo da se snađem. Ali tada neću podići na njega samo pesnicu!

— Ti nisi naoružan!

Šejn se hladno osmehnu.

— On me je poslao bez oružja u nadi da ćeš me smaknuti kad pronađeš devojk.

— Pitaće te zašto nismo ništa poduzeli — reče starac.

— A ja ću mu reći da nisi razumeo njegovu poruku i da si me odmah poslao nazad.

— Onda moram i svoju kćerku ponovo da pošaljem s tobom. Ne! Neće više ni mrtva da se nađe u rukama tog krvoloka.

— Ja ću se vratiti bez nje. Neka on samo otkrije da je nema. I pošto ti nisi nepromišljeno reagovao biće to za njega velika zagonetka.

Zapadnjak baci poslednji pogled na devojk, koja je surovo ubijena. Onda brzo izađe. Volovska kola su stajala na dvorištu. Četiri Meksikanca prodoše za Šejnom i vraćuše tovar na kola. Minut kasnije zapadnjak se već nalazio na putu za Pritu.

Na pola puta neko ga iznenada pozva. Bio je to Terno, teksaški revolveraš. Izjahao je iz nekog gustog šumarka i cerio se.

— Hej, Šejn! Ti si još živ? Lopez je očekivao da će te na hacijendi iseći u komade.

Zapadnjak zaustavi volove.

Torno pride bliže.

— Da li je starog udario šlog? Da li se raspametio?

Šejn ga je posmatrao.

— Starom Berohi ja nisam ni izašao na oči. Da se nisam odmah odande izgubio sigurno bi me isekli na komade, kako kažeš. Ali da pustim da me ubiju nije bio moj zadatak. Lopez mi u svakom slučaju o tome ništa nije rekao.

Tornou se suziše oči.

— Zar niko odande nije zavirio pod kukuruzovinu?

Zapadnjak obori pogled ka tovaru, a onda ga opet usmeri na revolveraša.

— Kako? Šta je tamo?

On postrance kliznu sa leđa životinje.

I Torno sjaha.

— Devojka! — reče. — Leži pod kukuruzovinom! Lopez, taj krvoločni pas ju je likvidirao. Jednostavno smaknuo!

Šejn pođe brzo pozadi kola. Obema rukama odgurnu kukuruzovinu u stranu. Torno mu pride, vodeći konja za uzde. Za Šejna ne bi predstavljalo sada teškoću da jednim brzim pokretom obori revolveraša i da mu oduzme konja i oružje. Ali on je hteo da se vrati ka Lopezu i da mu podnese račun.

— Ništa! — reče i pokaza Teksašaninu dno kola. — Ovde nema ništa!

— Ne shvatam! — počea se Torno po glavi. — Ali ona je mrtva. S tim možeš da računaš, Šejn! Onaj prokleti razbojnik je ubio tvoju devojku.

Šejn ga odmeri.

— Zar ne shvataš da ćeš mu platiti kad se vratiš — nastavi Torno. — On čvrsto računa s tim da te neće ponovo videti jer će te Barohe srediti. I sada, kada te opazi, samo će dići palac i okrenuti ga nadole. Sekundu kasnije bićeš gotov. Oko njega su uvek ljudi spremni da odmah potegnu revolver... Dođi sa mnom, Šejn! Zajedno ćemo se dočepati tog pasjeg sina. Ja sam dovoljno video. Meni

je dosta! Ko dobro plaća uvek je neko prokleta kopile. To ja znam! I kad sam dolazio ovamo nisam imao nikakvih iluzija. Ali takvu svinju u životu nisam upoznao. Taj tip je sam đavo lično. Odjahaću u brda, u neko selo, i tamo ću naći dovoljno ljudi, koji već godinama ni na šta drugo ne čekaju nego da tog Satanu smaknu.

— To nije moj put, Torno!

Revolveraš je navaljivao:

— Daće da te ubiju. To je sigurno. Nećeš stići ni da siđeš sa onog vola. Kažem ti!

Torno se vinu u sedlo.

— Posmrtno slovo se u Akva Priti ne drži — podseti zapadnjaka.

— Ja ipak idem — bio je uporan Šejn. — Sa tim što znaš još nisi dostigao cilj. Bio si dovoljno često u njegovoj blizini. Zašto ga nisi smaknuo?

— Zato što sam želeo da ostanem živ! — obrecnuo se Torno i potera konja. — Voleo bih da vidim kako će svet ovde izgledati kad tog kopileta više ne bude.

Pojahao je ka zapadu, a Šejn ga je pratio pogledom dok je vraćao kukuruzovinu na njeno mesto.

— Nisi me video! — povika revolveraš pre nego što je zamakao za drveće. — Nemoj me odati!

Šejn podiže ruku u znak da je razumeo i da se slaže. Onda se ponovo pope na vola. Seo je postrance, klateći nogama.

Šejnov povratak odmah je bio dojavljen Mandui Lopezu. Kada se zapadnjak sa volovskom zapregom pojavio u dvorištu stajao je on već na verandi. Okružen, naravno, bandom svojih revolveraša.

Kada se zapadnjak zaustavio i sišao sa leđa životinje, siđoše dva čoveka niz stepenice i privedoše ga sa upe-
renim oružjem.

Šejn ostade na stepeništu.

— Nije bilo ništa, Lopez! — On pokaza palcem preko ramena ka kolima. — Barohe nisu razumele poruku.

Da se nisam odmah okrenuo i pošao nazad, pokazali bi mi moga boga!

— Rastovaruj! — viknu Lopez.

Šejn se okrete. Oba Meksikanca, koja su ga dopratila s oružjem do stepeništa, dadoše se na posao. Za tren oka kola su bila rastovarena.

Šejn ponovo pogleda ozdozdo Lopeza i isceri se. Mandua Lopez je postao pepeljasto siv u licu. Gledao je zapadnjaka u oči.

— Barohe se nisu oko ovog trudile — nastavi zapadnjak. — Jedino što je u početku k meni doletalo olovo.

— Gde je leš? — upita Kejn, koji je stajao kraj Meksikanca.

Šejn se začudi:

— Leš? Kakav leš?

— Torno! — grmnu Mandua Lopez od besa sav crven u licu.

Svi ljudi se osvrtoše. Nekolicina se udaljiše da potraže Teksašanina.

Šejn se pope uz stepenice.

— Torno me je presreo pre jednog časa. On se više neće vratiti.

Banditi su zurili u njega.

— Šta to treba da znači? — upita Kejn osorno.

— Odlepršao! Ispario! — odvrati Šejn. Govorio je sve vreme španski da bi ga svi razumeli. — On te mrzi, Lopez! Odjahao je ka jugu da tamo okupi ljude. Mora da si ga nešto uvredio.

— Otkud ti to znaš? — obrecnuo se Kejn svojim trapavim španskim.

— Zvao me je da pođem s njim!

— Šta ti je rekao? — upita Mandua Lopez.

— Rekao je da je devojka mrtva! I da je više neću videti! I da ću, ako pođem s njim, imati šansu da ti pošaljem kuglu u tešinu. On hoće da te ubije, Lopez!

— Devojka da je mrtva? — osmehnu se Lopez zajedljivo. — To je jedna prokleta laž.

— Mislio sam! — odvrati zapadnjak. — Znači, moći ću da vidim Klarisu?

Lopezove oči se suziše.

— Ne veruješ mi?

Šejn zavrte glavom.

— To nisam rekao! Samo sam pomislio da ćeš mi vratiti moju devojk, ako budem radio za tebe.

— Barohe neće da čuju za gringose! — reče Lopez. — Utuvi to sebi u glavu! Sutra ili prekosutra moći ćeš da odjašeš ka njoj. Ja sam je poslao u Koronado. Još u toku noći. U Akva Priti imamo dovoljno žena. Osvrni se okolo i najbolje je da je zaboraviš. Ili te možda uznemirava pomisao da bi mogao da naslediš bogatstvo starog?

— Bogatstvo nema loš miris!

Lopez zavrte glavom.

— Luka Baroha mrzi vas gringose kao kugu!

— Koliko će još? — isceri se Šejn.

Lopezu se opet suziše oči.

— Ti si prilično lukav momak, a? Misliš, mogao bih da ti pomognem da se dokopaš nasledstva?

— Ne bi bilo loše!

— Ali od Barohinog bogatstva neće baš mnogo preostati!

— Biću zadovoljan i sa grumenčićima — odvrati Šejn.

— Koliko sam plaćao Tornou? — okrete se Lopez ka Kejnu.

— Pet stotina mesečno — obavesti ga Kejn mrzovoljno, besno gledajući zapadnjaka.

— U vašoj valuti!

— Lepa sumica! — primeti zapadnjak.

— Jasno! — potvrdi Lopez. — Dakle, ti hoćeš da se oženiš malom Baroha i da na kraju naslediš hacijendu.

— Hoću li dobiti i tvoj blagoslov?

— Suviše je rano govoriti o tome — promrmlja Lopez. — Hoćeš li da zauzmeš Tornoovo mesto?

Šejn kimnu glavom.

— Onda potraži onog tipa što je pobegao i vrati ga! — naredi Meksikanac.

Zapadnjak diže ruke, da bi pokazao Lopezu da je razoružan.

— Treba li rukama da ga lovim?

— Do đavola, to sam prevideo — progunda Lopez. — Dobićeš svoje oružje nazad. Daću ti i konja.

Šejn pomisli prvo da odjaše sam. Ali time bi mogao da kod Mandue Lopez i njegovih ljudi izazove nepovjerenje. Zato pozva dva Meksikanca.

— Žako i Olivio — reče Lopez. — Slažem se. Kada ćeš se vratiti?

— Torno ima sat prednosti. Oslanjajući se na to da Žako i Olivio poznaju okolinu... recimo sutra uveče!

— Ali dovešćeš ga! — Lopezov glas zvučao je preteći. — To mi glavom jamčiš!... A sad na put! Ili bi možda ti hteo da preuzmeš taj posao, Kejn?

Kejn je ćutao.

— Ti si mi preporučio Tornoa — nastavi Meksikanac. Zato tebe moram smatrati odgovornim. Šta misliš i o tome? Kako da postupim? Zar nije i tebe doveo u opasnost? I ne goriš li od želje da mu vratiš milo za drago?

Kejn se ujede za usnu. Šejn vide u njegovim očima strah da bi Mandua Lopez mogao i da ostvari svoju pretnju. Ali Meksikanac nije produžavao svoju igru sa Kejnom.

— Vreme ti je ograničeno, Šejn! — reče. — Jaši!

Olivio i Žako sidoše niz stepenice i Šejn im se priključu. Odoše do štale gde mu dadoše sedlo i pokazaše ergelu konja među kojima je trebalo da potraži životinju za sebe. Šejnov izbor pade na jednog koščatog i krupnog mrkova. Olivio mu u međuvremenu vrati i oružje. Kroz pet minuta već su se našli na putu.

Šejnu, naravno, nije padalo ni na pamet da traži Tornoa.

— Nije trebalo da mi preporučiš Tornoa — primeti Mandua Lopez kada je Šejn sa svojim pratiocima izjahao kroz kapiju. — Da ja kažnjam izdajice i izneveritelje to si uvek znao, Kejn. Siguran sam da si to Tornoa i bio rekao. No, videće on još u šta se upustio.

— Ja više ne verujem Tornou, senjor — uveravao ga je Kejn. — Ono što me brine je da vi izgleda verujete Šejnu.

— Ja u osnovi ne verujem nikom, Kejn. Ni tebi. Zbog toga me Torno nije ni iznenadio. Ali gde je ostavio mrtvu devojkicu? Samo da meni naškodi nije stavio leš pod kukuruzovinu, kao što sam mu naredio. I gde je ona sada? Da li je poneo sa sobom? Ne! Onda bi je pokazao Šejnu i Šejn se nikada ne bi vratio sa kolima... Odvoj nekoliko ljudi da potraže devojčin leš. To je sada važno. Sa Šejnom ćemo se dalje pozabaviti kasnije. Vi ste svi sa Tornoom bili u prijateljstvu. Zato je Šejn sada podesan čovek. On će ga smaći samo da bi mi dokazao da mi je veran... Poverenje? Ne, ja mu ne verujem ništa!

On se okrete i krene u kuću. Na stepeništu je stajala Cecilija, njegova ljubavnica.

— Ko je visoki Amerikanac koji je odjahao sa Žakom i Oliviom? — upitala je.

— On te interesuje? — isceri se Meksikanac ironično. Kimnula je glavom.

— Zaboravi ga! Za dva-tri dana biće mrtav — odbrusi Lopez i uđe u kuću, sa njom.

Bila je veoma lepa žena. Visoka, vitka, sa razvijenim grudima koje je isticala. Nosila je dugu, crnu haljinu, koja je i spreda i straga imala dubok izrez. Crna kao haljina bila je i njena kosa. U tamnosmeđim očima opazio je Mandua Lopez ozbiljan otpor.

— Ti si ubio Klarisu — rekla je. — Je li tako?

— Ko to tvrdi?

— Miguel mi je to rekao.

— Taj momak bi mogao malo da se pripazi — progundala Lopez. — Jednog dana će mu njegov jezik doći glave.

— Gde je ona?

On je besno odmeri.

— Šta te se to tiče?

— U selima te ljudi zovu El Karnisero — koljač! — odvrati žena oporo. — Hoću da znam da li si spreman i na to da smakneš i jednu ženu.

Osmehnulo se, ali ne i očima.

— Šta ti misliš?

— Pošalji devojkicu meni!

On kimnu glavom i krenu dalje.

— Naredio sam jednom čoveku da je drži kod sebe.

— Gde je ona sada?

— U Koronadu! — odvrati on uverljivo i ne okrećući se. — Odavde bi mogla i da pobegne i ako to ne bismo приметili na vreme mogla bi bez teškoća da stigne do hacijende. To sam hteo da sprečim.

Stražar koraknu u stranu. Miguel, koji je svaku reč razumeo stajao je kraj vrata bled u licu.

— Pomisli na svoju prljavu šiju, ti prokleti kradljivče kokošaka! — prosikta mu Mandua Lopez u lice, istrže mu vrata iz ruke i zalupi ih za sobom pre nego što je Miguel mogao išta da učini. Cecilija, koja ga je pratila, uđe trenutak kasnije i sama u sobu.

— Hoćeš li ovde da čekaš na Klarisu? — upita je Lopez nestrpljivo.

— Ljudi traže njen leš. Upravo sam to čula.

— U redu. Ona je mrtva. Ali to nisam učinio ja, nego Torno, to divlje kopile. Hteo je da joj se približi. Tako se ipostavilo. Hteo je odmah da je ima. Ali novi Amerikanac je već na njegovom tragu. On će se sa Žakom i Olivijom pobrinuti da to ne ostane nekažnjeno. To ti mogu obećati.

— Lažeš!

On je pogleda i stade pred nju.

— Radi se o ubistvu, Mandua! To se neće dobro izvršiti. I ti to sam vrlo dobro znaš. Zašto se nisi čuvao takvih stvari?

— Nosi se do đavola! — prosikta Meksikanac divlje. — Kejn će obezbediti dva čoveka da ti pomognu pri pakovanju.

Ona se trže.

— Ti me teraš?

— Da!

— Ali ne možeš to učiniti!

— Ja sam čovek koji sve može. Zato se gubi ili ću te bičem isterati iz kuće. Mogu ja i to! Nisam jednom tako kaznio svoje ljude. Radiću šta hoću.

Nije se ni pomakla, gledajući ga s nevericom.

On ljutito prođe pored nje i jurnu iz sobe. Napolju stražari uplašeno odskočiše u stranu.

— Kejn! — grmnu on i siđe niz stepenice. — Kejn, prokletstvo! Gde si se sakrio?

Jedan trenutak kasnije Teksašanin se pojavi u holu.

— Ovde sam, senjor!

— Dođi unutra! — viknu Lopez i vrati se u sobu u kojoj je Cecilija još uvek nepomično stajala. Samo su joj oči bile žive.

Odmah iza njega utrča i Kejn.

— Senjor?

Mandua Lopez pokaza na svoju ljubavnicu.

— Skinu mi ovu ženu s vrata! Skloni je iz kuće. Iz-baci je na ulicu. Neka se nosi. Ne želim više da je vidim.

Kejn je stajao kao gromom pogođen. Takvo uputstvo još nije bio dobio.

— Kreni! — kriknu Lopez. — To je naređenje!

— Senjorita! — promuca Kejn. — Dođite!

On umuknu i pogleda Lopeza. Cecilija je iznenada držala mali srebrni revolver u desnoj ruci. Kejn je bio toliko iznenađen da u trenutku nije znao kako da reaguje. Oči Mandue Lopeza se raširiše. Zaprepašćeno je gledao u oružje čija je cev bila uperena direktno u njegovu glavu.

— Ti, mali pokvareni đavole! — siktala je žena. — Ti me ne moraš terati iz kuće. Otići ću i sama. Ali, prvo ću se pobrinuti o tebi.

Mali, srebrni revolver prasnu i iznenada polete kroz vazduh. Kejn se sabrao i u poslednjem trenutku dejstvovao. Kriknuvši, pade Cecilija na pod a Lopez se odmah stvorio kraj nje. Besan i drhćući od mržnje i samrtnog straha kroz koji je prošao, uhvati je on za dugu, crnu kosu i udarao je i gazio po njoj dok ga nije napustila snaga.

Oznojan i zadihan odmače se najzad. Žena se više nije micala.

Kejn joj priđe i okrete je na leđa. Crna haljina visila joj je u krpicama na telu.

— Samo je onesveščena — reče Teksašanin, ponovo se uspravivši. Lopezovo lice bilo je izobličeno od mržnje. I nehotice morao je Kejn pomisliti na Tornoa i prvi put je ozbiljno shvatio koliko je Torno imao pravo. Ispuniše ga odvratnost i prezir.

— Odneću je napolje — reče i htjede da se ponovo sagne i da je podigne.

— Ne! — prasnu Mandua Lopez. — Ti se ne trebaš za to brinuti. Miguel će to obaviti kad mu je ona toliko verovala. On treba da je odvuče napolje i... nabije na kolac!

Kejn je ostao u pognutom položaju.

— Svi Meksikanci su poštovali ovu ženu, senjor! — reče drhtavim glasom. — Ako to naredite izazvaćete oko sebe revolt.

— Ko će se pobuniti? — upita Lopez pretećim glasom.

Kejn se uspravi i napravi jedan neopisiv gest.

— Vaši ljudi, senjor. Svi Meksikanci. Mi Amerikanci nećemo moći da vas od njih zaštitimo. Nas je samo šestorica.

Mandua Lopez ga je gledao sa nevericom u očima.

— Otkuda to ti, prokleti šakalu, znaš?

Kejn je imao osećaj da se zaletio i ugrize se za usne. Polako podiže ramena, pa ih pusti da padnu.

— Prosto slutnja — odvrati.

— Odnesi je napolje i pošalji je iz kuće — naredi Mandua Lopez i okrete se. — Ali se ne zadržavaj s njom! Neka je đavo nosi! Vрати se odmah. Moramo poslati ljude u Jaku da zavrnu šiju onom popu. To je za mene veoma važno.

Visoki revolveraš se saže i uhvati ženu za ruke. Cecilija je bila vitka, ali je zbog svoje visine ipak bila teška. Dahćući, krenu ka vratima. Nije verovao svojim očima kada je video kako mu je Lopez brzo prišao i otvorio vrata.

— Miguel! — povika Meksikanac. — Cecilija je pala u nesvest. Uzmite je!

Miguel i stražar priđoše i preuzeše ženu od Kejna. Teksašanin je ponovo pomislio na Tornoa. Sada je osetio da poseduje moć uticaja na Lopeza. Torno ga je često u to uveravao i uvek ga je molio da taj uticaj upotrebi da Lopez oslobodi na smrt osuđene seljake.

Prvi put je sada tražio da nekom oprost i uspelo mu je. Morao je ipak sebi priznati da je to tražio samo zato jer se radilo o Ceciliji.

— Šta se dogodilo? — upita tiho Miguel i trže ga iz misli.

— On je neće više. Uvredila ga je. Najbolje bi bilo da je odnesete u Akva Pritu, u hotel. Dok se on smiri. A onda ćemo videti dalje.

Miguel kimnu glavom i ponese Ceciliju sa svojim ljudima. Kejn se okrete na stepeništu i vrati se Lopezu.

Mandua Lopez je sedeo za svojim pisaćim stolom. Prvi put je pokazao da ima osećanja. Bio je bled i držao je mali srebrni revolver u ruci.

— Trebalo je da je sa njenim sopstvenim oružjem ustrelim — primeti kad je Kejn za sobom zatvorio vrata.

Teksašanin je ćutao. Bio je dovoljno mudar da ga ne razjaruje. Mislilo je i na Tornoa i nadao se da će ga Šejn živog dovesti. Možda će tada moći nešto za njega da učini.

Ruku oslonjenih o vrh sedla Šejn je posmatrao kako Olivio i Žake traže tragove po tlu. Bio je siguran da ih tu na jugu neće naći.

Olivio se posle izvesnog vremena vrati nazad i ćuteći se vinu u sedlo.

— Na jug ta ptica nije odjahala — primeti najzad, a u glasu mu se osećalo da mu je sve dodijalo. — Šta bi on tamo? Tamo nema ništa! Sela su samo na zapadu i severu. Sela u kojima žive ljudi koji poznaju Manduu Lopeza. El Karnisera!

Pogleda u zapadnjaka i podrugljivo se isceri.

— To je ime koje im je ušlo u kosti! Tamo Torno neće imati sreće. Strah tih ljudi je prevelik. Niko neće poći za njim. Naprotiv! Odaće nam gde se krije. Jašimo na zapad! Ili si ti protiv?

— Svejedno mi je — odvrati Šejn. — Samo da ga nadećmo.

— Žako! Jašemo na zapad! — povika Olivio. On se

naže iz sedla, uze uzde Žakovog konja i pođe mu u susret.

— Već sam ti i ja to rekao — mrzovoljno primeti Žako. — Ovde smo izgubili gomilu vremena. Tražimo ga na zapadu! Siguran sam da ćemo ga tamo naći. Šta bi u ovom kraju imao da traži?

Jedan uz drugog, jahali su dalje. Ali na zapad. Pošto Šejn nije poznavao okolinu, morao je Meksikancima da prepusti vođstvo, a ovi su, nametnuli snažan tempo. I ono čega se Šejn i bojao dogodilo se ubrzo. Već pred zalazak sunca bili su na Tornoovom tragu. I to je Meksikancima bilo dovoljno. Znali su jasno i tačno ka kom selu se Torno uputio.

Radilo se o jednom malom gnezdu, visoko u brdima. Zaustavili su se pred krčmom i ušli. Bilo je već tamno. U krčmi su gorele baklje i sveće. Prostor oko šanka je bio popunjen. Stolovi i klupe bili su zauzeti. Ali je odjednom zavládala tišina kad su ljudi u Oliviu i Žaku prepoznali ljude iz El Karniserove momčadi. Još ovi nisu ni stigli do šanka kad su se prvi gosti udaljili. Komadići zlata zazvečkaše na stolovima i onda ćutke, pogleda usmerenih na tri pridošlice izvukoše se ljudi napolje.

El Karnisero je bio omrznut. Ali još više su ga se ljudi plašili.

Prostor kraj šanka koji je pri njihovom ulasku bio prenatrpan, postao je odjednom prazan. Krčmar, jedan mlađi čovek, lutao je zastrašenim pogledom od jednog od drugog.

— Vina! — naredi zapadnjak. — Hoćemo i da jedemo!

Krčmar munjevito postavi jedan sto i obrisa njegovu površinu, ofucanom, prljavom krpom. Približi gostima i klupe. Dok je sedao, Šejn usmeri pogled na jednu mladu ženu, koja je sa punom tacnom krigli i čaša prišla šanku. Ona je bila jedina osoba koja nije pokazivala nikakav strah. Osmehnula se i kad joj je Šejn uzvratio osmehom, kimnula je glavom.

Krčmar je doneo vino. Jelo je postavila žena. Nije bila previsoka i u njoj je bilo nečeg mačkastog. Primetivši zapadnjakov pogled, njihala je kukovima dok je išla i dok

je postavljala nagla se duboko nad sto, tako da je Šejnu omogućila lep pogled na njene grudi.

Olivio i Žako su je poznavali. Ta lepa devojkica zvala se Marija Hoze. Oba Meksikanca su časkala s njom i ona se raspitivala za Kejna i ostale iz El Karniserove momčadi. Ali oči je imala samo za visokog Amerikanca, za Šejna.

— Predlažem vam da noć provedemo ovde — reče zapadnjak pošto su se najeli.

Krčmar je to čuo i odmah je prišao stolu. — Razume se, senjori! O konjima ću se već ja pobrinuti i odvesti ih u štalu. Ali imam samo jednu sobu.

— Ti poznaješ Tornoa — reče Olivio i zagleda mu se u oči. — On je bio ovde. Gde je sada?

— Torno? — izusti krčmar začuđeno. — Nisam ga video.

Žako ga munjevito zgrabi, privuče k sebi i ustade sa nožem u ruci.

Poslednji gosti izadoše iz krčme. Marija Hoze je stajala za šankom i uplašeno zurila.

Krčmar se znojio. Njegovo neobrijano lice sijalo se pod bakljama i svećama.

— Ja Amerikanca nisam video — stenjao je. — Kunem ti se, Žako. Svi ljudi koji su bili u krčmi mogu to da posvedoče. Ja sam samo čuo da je navodno ovuda projahao. Pitaj još Olijandra! Kuća kraj groblja. Crkveno dvorište. On bi morao nešto da zna.

Žako ga odgurnu tako da je tresnuo leđima o zid.

— Ako si ti, proketo pseto, lagao odvešćemo te sa sobom u Akva Pritu! — reče Olivio i ustade.

Oba Meksikanca nabiše šešire i povukoše pantalone nagore.

— Najbolje da pogledamo kod tog Olijandra, tog glavoseče — predloži Žako Šejnu. — U ovom gnezdu ima gomila ljudi koji unapred znaju kada treba da potpraše pete!

— Potražite čoveka! — složi se zapadnjak. — Ja ću ostati ovde da nam krčmar ne utekne. A onda, ako je lagao...

Šejn nije morao da završi rečenicu. Olivio i Žako se isceriše, ošinuše krčmara pretećim pogledom i udaljiše se.

Zapadnjak ponovo pogleda krčmara koji je još uvek bled i drhćući stajao kraj zida. Pogled na Žakov nož uterao mu je strah u kosti.

— Donesi mi još vina! — naredi zapadnjak. — Onda zaključaj jazbinu. Za sebe ne moraš da se bojiš. Tebi se ništa neće dogoditi. Ali učini kako ti kažem!

Krčmar obrisa znoj sa vrata i krenu ka šanku. Zatim, dok se vukao ka vratima da namakne rezu, Marija Hoze donese vrč vina na sto. Osmehivala se zavodljivo, a kosa joj se talasala pri hođu. Imala je tamne oči. Šejn ju je gledao poluspuštenih kapaka.

— Sedi! — reče.

Ona zabaci kosu na ramena i sede na mesto gde je do maločas sedeo Olivio.

— Je li on tvoj muž? — upita je zapadnjak kad se krčmar vratio za šank.

Ona započe odgovor sa jasnim izrazom u očima. — To on nije samo jednom izgledao — reče. — Ali ti si prvi koji je to pitao, Amerikano. To dosad nikoga nije brinulo. Zato mogu biti sigurna da ti nešto od mene hoćeš.

Šejn se cerio.

— Ja nisam jedna od takvih! — nastavi devojkica ozbiljno. — Tako ti valjda ne izgledam.

Šejn zavrte glavom.

— To i ne mislim. Samo sam pomislio da sam tvoj tip.

Ona se osmehne i pruži ruku ka njegovom ramenu.

— Ti si tako visok, Amerikano — reče i uhvati ga čvrsto da mu opipa mišiće. — Očevidno si i veoma jak.

— Hej! — viknu zapadnjak ka šanku. — Donesi nam još jednu čašu i onda nestani.

Šejn natoči devojci. Krčmar iščeze kroz kuhinjska vrata.

— Salud! — prošapta ona i osmehnu se.

— Živela!

Ispili su gledajući se u oči.

— Čekaš li da se tvoji ljudi vrate? — upita ona tiho posle izvesnog vremena. — To može da se otegne. Ne verujem da će tako brzo naći Olijandra.

Šejn isprazni čašu.

Marija Hoze ustade.

— Kuda ćeš sada?

— Moja soba nalazi se iznad štale. Pazi da ne udariš glavu. Pazi da ne uzbuniš kokoške. Tamo ja spavam, a merdevine su jake.

Zapadnjak ustade i pomože joj da ugasi baklje i sveće. Onda krenu sa njom. Uхватила ga je za ruku i izvela kroz uska zadnja vrata u dvorište.

Bila je sparna noć bez mesečine. Samo su zvezde svetlucale na nebu.

Šejn uze Meksikanku u naručje i poljubi je. Osetio je na obrazu njen vreli dah. Ona mu je odvrćala na poljupce sa puno strasti.

Na merdevinama su se ponovo zaustavili i poljubili. Osetio je dodire njenog tela i njegovu toplinu, jer je na sebi imala samo bluzu i suknju. Koža joj je bila glatka kao baršun.

U njenoj sobi je bilo tamno i prijatno sveže. Sa tri strane nalazili su se veliki prozori, koji su bili širom otvoreni. Svež vazduh strujao je kroz prostoriju.

Marija Hoze je bila izuzetno temperamentna žena. Kraj nje iz Šejnove glave kao da su iščezle sve patnje i svi užasi kojima je bio okružen.

— Zašto jašiš za El Karnisera? — upita ga Marija dok su ležali mirno jedno kraj drugog i odmarali se. — Ti si drukčiji od ostalih Amerikanosa koje sam upoznala.

Šejn se osmehnu.

Podigao je glavu i potražio njen pogled.

— Mandua Lopez je ubica. I on i svi njegovi ljudi su ubice — govorila je devojka. — Da li ćeš i ti za njega ubijati?

— Ne.

— Ti to i ne možeš! Znam, — uzdahnula je i naslonila glavu na njegove grudi.

— Ja neću ubijati za njega — iznenađen i sam čvrstinom svoje odluke i spokojnošću svojih misli. — Ja ću njega smaknuti.

Ne samo ono što je izgovorio, već i njegov glas izaz-

vali su u devojci strah. Ona se uspravi na kolena, uhvati ga za mišice i zagleda mu se u lice.

— Marijo prečista! — promrmlja užasnuto. — Ti ne znaš šta govoriš, Šejn. El Karnisero će nas oboje ubiti. Tebe, što si to rekao, a mene što sam to skrivala.

Zapadnjak se promuklo nasmeja. Bio je ljut.

— To pseto neće više nikoga ubiti. Budi bez brige! Pre svega ne tebe i mene. Zašto ga se svi vi tako prokleto plašite? To ne mogu da shvatim.

— On je užasan nasilnik! Ali ne samo on, već i njegovi ljudi. Vas trojica tražite Tornoa? Zašto? Hoćete li ga ubiti? Za El Karnisera!

— To će se drukčije odvijati — odvрати Šejn. — Budi mirna! Znaš li gde se Torno nalazi?

Osetio je kako se trgla.

— Jesi li zato došao kod mene?

— Ne moraš mi odgovoriti!

Uzdahnula je.

— Za trenutak sam se i od tebe uplašila, Šejn!

— Kad sretnoš Tornoa, reci mu da se bolje izgubi, ako već nije u međuvremenu digao na noge bar hiljadu seljaka.

— Srećna sam što sam te upoznala. Odvešću te kod Tornoa.

— To nije potrebno. On i ja nemamo šta jedan drugom da kažemo. To je sa nama nešto drukčije.

On je zagrli i ponovo privuče u naručje.

Zasivelo je jutro. U štali je jedna životinja zatoptala nogama. To, međutim, Šejna, i Mariju Hoze nije uznemiravalo.

Tek je jedan povik digao zapadnjaka na noge.

— Šejn, sidi — derao se Olivio u dvorištu.

Već je sasvim svanulo!

— Šejn, sidi — derao se Olivio u dvorištu.

su stajali Olivio i Žako i cerili se. Pred njima je ležao Torno! Bio je živ, ali su mu ruke i noge bile vezane.

— Sveta device, uhvatili su ga! — prostenja Marija Hoze, stojeći iza Šejna. Zarila je u uzbuđenju nokte u Šejnovu mišicu.

— To je on! — viknuo je Olivio podrugljivo. — Torno!

Šejn se isceri.

— Je li bilo teško?

— I nije! — oglasio se Žako.

— Čekajte! — reče zapadnjak. — Silazim! Krećemo odmah!

Povukao je Mariju Hoze nazad, uze svoje stvari i počeo da se oblači. Devojka se pribi uza zid, držeći ruke prekrštene na grudima i posmatrajući ga.

— Boriću se s njima — reče Šejn. — Videćeš. Ali ne miči se odavde. Najbolje lezi ovde na stomak!

Navukao je čizme i stavio opasač. Ona se nije micala.

— Hajde, mrdni se! Uskoro će ovuda početi da leti olovo.

On nabi šešir, priđe vratima i proverio magacin svog teškog revolvera.

Marija Hoze se povuče ka kredencu. On je odmeri još jednom od glave do pete. Primetila je njegov pogled.

— Da li si dobro promislio, Šejn? Navući ćemo na sebe osvetu El Karnisera! Znaš li to?

— Samo ti mirno stoj tu gde si, draga! Odmah ću se vratiti. Ostani iza kredenca.

Osmehujući se, ona zavrte glavom:

— Kakav si ti muškarac!

Zapadnjak otvori vrata i merdevine, koje su sinoć podigli, spusti u štalu. Olivio je upravo ušao u štalu i prihvatio merdevine. Šejn se spusti.

U Oliviovoj pratnji prišao je Tornou i Žaku. Žako je držao pušku u ruci i nišanio njom u Tornoovu glavu.

— Mandua Lopez ga više neće ponovo živog videti — reče. — Pošaljimo mu zato ovde kuglu u glavu!

— Čekajte još jedan trenutak — reče Šejn.

Torno ga je gledao sa mržnjom.

— Šejn! Ti prokleta pseto! — siktao je.

Žako i Olivio su se očigledno s njim morali boriti.

Lice mu je bilo izudarano, jakna iscepana. Morali su imati muke da mu saviju ruke na leđa, i da ih vežu. Sigurno ga je bolelo. Ali to nije pokazivao.

— Sedlaj konje, Žako! — naredi Šejn.

Žako uputi podrugljiv pogled Tornou, prekorači preko njega i krenu ka štali. Zapadnjak ga je pratio pogledom i kada se Meksikanac izgubio unutra, obori jednim udarcem Olivija na tle. Bio je to kao udarac čekićem. Brz i snažan. Još dok je Olivio padao, video je zapadnjak na njegovom licu mešavinu nerazumevanja i besa. Teško je lupio o zemlju, odigao se još jednom gornjim delom tela i srušio se ponovo. Zatim je zatvorio oči i više se nije micao.

Zapadnjak je već imao kolt u ruci. On pogleda ka sobi Marije Hoze i da joj znak da ode u zaklon. Onda krenu ka štalskim vratima.

Tada se ponovo pojavi Žako. U svakoj ruci držao je po jedno sedlo. Verovatno je hteo životinje napolju da osedla. Jedan pogled bio mu je dovoljan. On ispusti sedla i baci se u skoku nazad.

Zapadnjak zapuca. Tri puta jedno za drugim. Nije bio siguran da li ga je pogodio. U štali je bilo mračno. On potrča u stranu da se skloni sa Žakovog vidnog polja i onda se polako privuče vratima.

Tu se zaustavi i proviri unutra. Žako se nije ni video ni čuo.

— Izađi, Žako! — povika zapadnjak. — Izađi ili ja dolazim unutra!

Mnogo vremena nije imao. Pucnji su se sigurno čuli. U to je bio uveren. Morao je po svaku cenu da čoveka Mandue Lopeza skine s nogu.

Onda prasnu. U istom trenutku začu se krik Marije Hoze:

— Šejn! Istrčao je kroz zadnja vrata!

U jednom skoku zapadnjak je bio u štali. Svetlo je dopiralo pozadi, kuda je nestao Žako.

Šejn pojuri onuda. Zidovi, kuće i šupe zaklanjali su mu vidik.

Ponovo se začu glas Marije Hoze:

— Desno, iza ambara, Šejn! On trči ka ulici!

Zapadnjak nije hteo da ide istim kružnim putem. On se okrete, potrča nazad, preseče dvorištem i kroz krčmu istrča na ulicu.

Od Žakoa nigde ni traga ni glasa!

Psujući, zapadnjak se vrati u dvorište da mu još i Olivio ne pobegne.

Olivio je još bio bez svesti. Marija Hoze se obukla i sišla iz svoje sobe. Klekla je kraj Tornoa, želeći da ga odveže. Šejn izvuče nož i odgurnu je u stranu.

— Prokleta greška! — procedi besno, dok je oslobađao Tornoa.

— Trebalo je da tipove odozgo smakneš — reče Torno. — Sada će ovaj da obavesti Manduu Lopeza.

— Još ćemo ga uhvatiti — odseče Šejn.

— To ti ne verujem! — javi se devojkica. — El Karnisero ima ovde posvuda prijatelje i dostavljače. Oni će pomoći Žakou. Ako se ne požurite, može se dogoditi da se on vrati sa ljudima.

Torno je seo i masirao zglobove na rukama.

— U pravu je, Šejn! Treba da se izgubimo. Ovde nećemo dobiti pomoć. Ovde živi najmanje dvesta ljudi koji mrze El Karnisera kao crnog đavola. Ali veruj mi, nećeš pridobiti nijednog jedinog od njih protiv njega na svoju stranu. Ja sam to juče pokušao. Jednostavno neće ni da te saslušaju! Zure u tebe kao telad. Iako ne vole ni da čuju o Lopezu, poslaće ti nož u rebra. Jedan od njih me je tako prešao. Trebalo je da me danas ujutru odvede u brda gde se navodno skriva mnogo ljudi koji se bore protiv Mandue Lopeza. A onda, kada su se pojavili Olivio i Žako, dobio sam od svog navodnog vodiča po glavi! Gubimo se, Šejn! Adios, Meksiko! Meni te je pun nos. Odjašimo u Teksas. U svakom slučaju nisam ovde mnogo izgubio.

Ustao je i otresao prašinu sa pantalona. Onda pogleda u Olivija. — Treba da mu razbijemo glavu! — zareža. — Ako to ne učinimo, biće on jedan od naših najljućih progonitelja. Ja znam te tipove! Osvetoljubivi kao stari bivo i toliko gramzivi da bi đavolu prodali dušu za nagradu koju im Lopez obećava.

— Povešćemo ga sa sobom! — odvrati Šejn. — On

poznaje okolinu. — Prodrmao je bandita za rame. — Ustaj, Olivio! Idemo dalje.

— Ja takođe poznajem okolinu — javi se Marija Hoze.

— Ona će biti mnogo bolji vodič nego ovo đubre! — primeti Torno.

Zapadnjak se saže i podiže jedan očni kapak bandita. Videlo se samo belilo. Tip je još bio u dubokoj nesvestici.

Šejn ponovo ustade.

— Uzmi njegovo oružje, Torno — reče — i osedlajmo konje.

— Kuda treba da vas vodim? — upita Marija Hoze.

— U Akva Pritu — reče zapadnjak. — Svakako ne najdirektnijim putem.

Torno je zurio u njega.

— Jesi li ti sit života? Jašimo rađe ka granici! I to najdirektnijim putem! A ako hoćeš da pustiš da te Mandua Lopez smakne, zašto se toliko zamarati? Možeš da ostaneš i da sediš u krčmi i da ga sačekaš.

— Možda i to nije loša ideja — odvrati podrugljivo zapadnjak, maši se za konopac kojim je Torno bio vezan i sveza Oliviu ruke zajedno.

Torno je uzeo banditovo oružje.

— Ostavimo ga tu neka leži — reče.

— Kad bismo uhvatili Žakoa — promrmlja zapadnjak — može i ova da ide do đavola. Ostani tu i zovi me kad dođe sebi — reče Mariji. Onda krenu ka štali da osedla konje. Torno pođe za njim i u istom trenutku trže kolt.

Dok je zapadnjak prelazio preko praga, Teksašanin oštro povika:

— Stani gde si! !

Već po tonu njegovog glasa Šejn je znao da Torno drži revolver uperen u njega. On stade i diže ruke.

— Šta to treba da znači, Torno?

— Ništa drugo sem da si se preračunao, Šejn! Svaki od nas ima drugi put u glavi. Ti hoćeš nazad u pakao, a ja rađe jašim ka granici.

— Ti me ne možeš prisiliti da jašim s tobom u Teksas — odvrati zapadnjak i okrete se.

Torno je bio od njega udaljen deset koraka. Marija se nalazila u sred dvorišta gde je ležao Olivio. Stajala je ta-

čno iza Tornoa, i kad bi ovaj učinio samo jedan korak u stranu, našla bi se Šejnu na vatrenoj liniji.

— Ne radi se o putu — isceri se Torno. — Radi se o vodiču. Imamo ih dva! Ja ne vidim tu nikakve poteškoće. Ja ću odjahati sa Marijom Hoze, a tebe ću ostaviti da se sa Oliviom vratiš u Akva Priču.

Šejn je ključao od gneva. Ispalo je da je uzalud spasavao život jednom kukavici koji je samo pretio a u stvari mu nije padalo ni na pamet da se bori protiv Mandue Lopeza. Sada je opet morao da traži izlaz.

— Pitaj je da li hoće da pođe sa tobom — reče zapadnjak. — Ako se ona s tim složi, nemam ništa protiv.

— Marija, dolaziš sa mnom? — povika Torno preko ramena. — Rađe reci da, inače ću morati da ga smaknem.

Marija Hoze se trže. Onda kimnu glavom.

— Da, Torno! Jahaću s tobom ka granici.

— Vidiš! — isceri se Torno.

Zapadnjak sleže ramenima, opusti ruke, okrenu se i pođe. Ali to je samo tako izgledalo. Za Tornoa. Onda se munjevito obrnu već sa revolverom u ruci.

Da li je Torno to očekivao? Stajao je raširenih nogu, sa izvučenim revolverom.

Odjeknuše pucnji. Kao jedan. Šejn začu Tornoovu kuglu kako je prozviždala i zarila se negde u zid štale. Zapadnjakov metak, međutim, našao je cilj.

Torno posrnu, ispusti revolver i uhvati se rukom ispod jakne. Izgledalo je kao da traži gde ga je metak pogodio. Pepeljastog lica i raširenih očiju zurio je u Šejna.

— Ti, prokleti psu! — procedi polako. Onda tresnu koliko je dugačak, licem prema zemlji i ne mače se više. Bio je mrtav.

Šejn zadenu oružje i uđe u štalu. Osedlao je četiri konja: svog mrkova, životinje Žakoa i Olivija i još jednog konja sa belom zvezdom na čelu. Dok ih je izvodio napolje došao je Olivio k sebi. Šejn mu priđe i pomože mu da se osovi na noge.

— Ti, kopile! — siktao je Meksikanac. — Zašto si to uradio?

— Zaveži! — odseče zapadnjak i krenu ka konjima. Marija je išla za njim.

Naredio je Oliviju da se popne u sedlo, a onda mu zaveza noge jednu za drugu ispod trbuha životinje. Marija Hoze mu je u tome pomagala. Torno je bio postavljen na pegavka i čvrsto vezan. Ubrzo zatim napustiše poprište. Tu i tamo zapažali su ljude koji su ih pratili pogledom. Još im ništa nije bilo jasno.

Manuda Lopez je ključao od besa tako da se Žako bojao za svoj život. Ali ovaj put Lopezov bes nije bio upravljen prema čoveku koji mu je doneo loše vesti. Okrenuo se na stolici i pogledao u Kejna.

— Ti, prokleta pseto! — grmeo je. Ti si izgleda srećan zbog onoga što mi je Žako saopštio. Torno je tvoj prijatelj! To znam, Ali ti izgleda nisi mislio da je on i moj neprijatelj.

— Mene uopšte nije usrećilo to što ga je Šejn oslobodio — odvrati Kejn oprezno. — To nije tačno, senjor! Ja ću poslati sve ljude na sever, sve sa kojima raspolazem. Bez oklevanja, senjor! Ljudi će već pronaći Šejna, Tornoa i tu prokletu ženu koja je pomagala Šejnu.

— Najzad si nešto rekao! — zareža Lopez. — Ali sada mi još objasni zašto ti nisi jahao s njima! Ti si morao predvoditi ljude. To je bio tvoj zadatak.

— Vi ste mi naredili da ostanem ovde, senjor. Ali moram dodati da ne bih rado s njima jahao. Torno je ipak bio moj prijatelj!

— Bio? — upita Mandua Lopez vrebajući.

Kejn kimnu glavom.

— To vreme kad ti je bio prijatelj je prošlo. Znači, ti ne bi mogao da ga smakneš?

Kejn je ćutao.

— Moraćeš biti čvršći, Kejn! Mnogo tvrdi! — primeti Lopez pa se ponovo okrete Žakou. — I tebe još uvek moram da savetujem.

— Šejn nas je uhvatio na prepad, senjor! — uveravao ga je Žako po ko zna koji put. — Taj podmukli gringo je sasvim iznenada potegao i pucao. Nisam imao drugi izlaz. Jedino sam mogao pustiti da me ustreli.

— Ti hoćeš da doživiš starost?

Žako proguta pljuvačku. Na ovo pitanje nije znao odgovor. Od straha ne.

— Zašto nisi sa drugima ponovo odjahao u selo? Zar se sada tako jako bojiš Šejna?

— Ali, senjor! — promuca Žako užasnuto. — Mislio sam da treba da vas obavestim. I drugi su to želeli.

— Samo se po sebi razume! — prosikta Mandua Lopez. — To bi bio vrhunac kukavičluka nekog drugog poslati k meni sa tako lošim vestima.

— Ja nisam kukavica, senjor! To vi znate! Ja sam uvek svaki zadatak prihvatio. Tako ću i sada postupiti.

Mandua Lopez kimnu glavom.

— Dobro, mučaćo! Uzmi pušku i dovedi mi starog. Onda možeš ostati.

— Starog? — promuca Žako. — Popa iz Žake?

Mandua Lopez se surovo isceri.

— Pop iz Žake još nije star. Govorim o Luku Baroha, proklet bio još jednom.

Žako je buljio u gazdu.

— Senjor! — procedi. — Hacijenda je prava tvrđava. Kako da uđem u nju?

Mandua Lopez se ledeno osmehnu.

— Želiš li rađe na kolac?

Žako panično zavrte glavom.

Onda se začu kucanje i vrata se otvoriše. Ušao je Miguel.

— Senjor! — povika glasom drhtavim od uzbuđenja. — Šejn jaši ovamo!

Mandua Lopez, Kejn i Žako izbuljiše oči u njega.

— Da ti nisi oslepeo? — prasnu Lopez.

Miguel zavrte glavom.

— Ni govora, senjor! To je on. Već je tu.

— Sam? — zareža Kejn.

Miguel više nije stigao da odgovori na to pitanje. Mandua Lopez skoči sa stolice, uze kolt sa stola i nagnu

kroz vrata. — Dođite! — grmnu. — Dođite svi! Tom psu ćemo potprašiti! Miguel! Zovi sve ljude koji se nalaze u blizini!

Prisutni su ga pratili. Napolju se okupiše stražari. Bilo ih je sigurno tuce, koji su na verandi okružili Lopeza.

Šejn je u međuvremenu već stigao do prečke za vezivanje konja i sjahao. Nije bio sam. Olivio je sedeo vezan na svom konju. Preko drugog konja ležao je Torno. Bio je mrtav. To su svi odmah videli.

Mandua Lopez je posmatrao scenu suženih očiju. Onda ošinu Kejna besnim pogledom i približi se prvoj stepenici.

Zapadnjak skide šešir, obrisa znoj i osmehnu se.

— Mislim da sam dašao na vreme — reče. — Sunce se dosta spustilo, ali je još svetlo. Tamo je Torno, kao što si želeo, Lopez! Mrtav!

Mandua Lopez steže pesnice. Trebalo je dosta vremena dok je progovorio:

— Iza mene stoji Žako. Ne vidiš ga? Zašto si pucao na njega?

— Prema našim uputstvima trebalo je Tornoa da dovedemo živog. Tako bi se nekako i dogodilo. Pri tom sam mislio i na Kejna. Uostalom ja sam od tebe dobio naređenje da ulovim Tornoa. Ili možda nisam? Ali Olivio i Žako to nisu hteli da dopuste. Hteli su da ga smaknu.

— Onda zašto je ipak mrtav?

Zapadnjak slegnu ramenima.

— Hteo je da pobegne! Časna reč, Kejn!

Pogled Mandue Lopeza je lutao. Pogledao je Kejna, zatim je ošinuo Olivija pogledom i najzad se besno zagleda Žakou u lice.

— Suknjarošu! — prosikta. — Ziherašu! Jednog dobrog čoveka si ocrnio samo da sakriješ sopstvenu grešku. Hajde, odvezujte Olivija s konja! I sklonite mi Tornoa s rida!

Onda se ponovo okrenu.

— Ti dođi unutra, Šejn!

Zapadnjak natuče šešir i pope se uz stepenice. Polako. Žako projuri kraj njega. Šejn ga samo kratko pogleda.

Mandua Lopez pogleda Kejna i nasmeja se podrugljivo:

— To je čovek od prave građe. Boljeg još nisam imao. — Onda podiže ruku. — Hajde, gubite se! — povika ostalima i ponovo se okrenu ka Šejnu.

Zapadnjak je već bio gore i osloni se o ogradu.

— Jesi li zadovoljan, Lopez?

— Ti si na najboljem putu da postaneš bogat čovek, Šejn!

Zapadnjak se isceri.

— To je još uvek moj cilj!

— Poslaću jednog čoveka u Koronado da dovede Klarisu ovamo! — uveravao ga je Lopez. — O Mariji Hoze bolje da ne pričamo.

— Žene! — cerio se zapadnjak. — Uvek sam poneku pokupio. Ali to sa Klarisom nema veze. Kada će biti ovde?

— Sutra!

Zapadnjak kimnu glavom.

— To je u redu!

— Ali tu je i stari! — nastavi Lopez licemerno. — Ja ću doći u crkvu na veše venčanje. Ali taj matori ludak u stanju je da potpali i crkvu. Ti si ipak gringo, Šejn.

Zapadnjak se potapša po revolveru.

— Crkvu neće zapaliti.

— A nasledstvo?

— Mislio sam da ću te stvari s tobom regulisati!

Mandua Lopez kimnu glavom.

— Ali stari je još tu.

— Kakav je tvoj plan — upita Šejn.

— On se zabarikadirao kao u tvrđavi!

— U svaku tvrđavu se može ući.

Mandua Lopez se zamisli. Njegov pogled pogodi Kejna i Miguela. Oni su bili još jedini koji su se pored njega i Šejna nalazili na verandi.

Dole, kod prečke za vezivanje stajali su Žako i Olivio. Bili su zabavljeni odrešivanjem mrtvog Tornoa sa konja.

— Žako, jesi li čuo šta je Šejn upravo rekao? — po-

vika Lopez. — U svaku tvrđavu se može ući! Ali nemoj napuniti gaće, Žako, Šejn će to obaviti!

Okrete se ponovo ka zapadnjaku i ukoči se. Šejn je držao kolt u ruci. Lopez munjevito krenu rukom ka oružju:

— Miči šapu ili su ti ono bile poslednje reči! — zapadnjakov glas je zvonio preteći. — Kejn! Miguel! Čuvajte se ili ćete umreti s ovim koljačem!

— Šejn! Šta ti je odjednom? — promuca Lopez i diže ruke.

— Klarisa! — odvrati zapadnjak jezgrovito.

Manduu Lopeza uhvati strah. Znao je da su iza nje samo Kejn i Miguel. Dole kod prečke za vezivanje konna nalazili su se još Žako i Olivio. Ali oni su videli da je cev zapadnjakovog oružja uperena direktno u Lopeza inisu se micali.

Mandui Lopezu počese da klecaju kolena. Znoj mu se potocima slivao niz telo.

— Ja ti obećavam da ću te učiniti bogatim — izustio je drhtećim glasom, ponovo podigavši pogled ka zapadnjaku.

— Ti si ubio Klarisu — odvrati zapadnjak. — Bio bih pas kad bi od tebe primio i stari šešir. Ali zato ćeš ti od mene dobiti nešto što ti već davno pripada, a ima ime koje ti se neće dopasti! Olovo! Samo pazi! Ono se teško guta!

— Nemoj me smaknuti! — mucao je Lopez. — Daću ti sve što tražiš.

— Hoću da te vidim kako visiš na vešalima!

— Zar se s tobom ne može govoriti?

Zapadnjak lagano zavrte glavom.

— Ne! Sa mnom se ne može govoriti. Ostalo je samo još jedno. Ja sam veliki blagajnik sa istavljenim računom. Ostaje još da se račun naplati. Tvoji krvoločni psi treba da se povuku da bismo mi mogli da krenemo.

— Ako ustreliš Lopeza, Šejn, nećeš odavde izaći — umeša se Kejn.

— Kejn, zaveži! Dotle još nismo stigli. Tek kad zapuca videćemo dalje.

— Šejn, obasuću te zlatom! — mucao je Lopez.

— Ništa ne vredi! — odbijao je zapadnjak.

— Daću ti sve što imam! — povika Meksikanac zlovoljno.

— Sve je to malo! Premalo!

— Šta onda hoćeš? — stenjao je Lopez.

— Oživi Klarisu!

— To ipak ne mogu! — viknu Lopez.

Zapadnjak ga je netremice gledao. Njegov pogled je bio surov i leden:

— To i ja kažem!

— Pokloniću ti zemlju! — ječao je Lopez. — Tako prostranu da ćeš tuce konja morati da umoriš da bi je obišao.

— Reci mi gde Klarisu mogu da nađem živu i otići ću peške.

Mandua Lopez duboko uzdahnu i zagleda mu se u lice.

— Ti, pseto! Ti, proketo krvoločno pseto!

Zapadnjak se osmehnu.

— Nemoj psovati! Rađe se moli! Svakako ćeš stići u pakao, a svi oni koje si pobio u raj. A siguran sam da će, kada tamo dole stigneš, za tebe potpaliti specijalni kazan.

— Ti precenjuješ svoje mogućnosti, Šejn! — javi se ponovo Kejn.

Zapadnjak ga pogleda.

— Kako? Treba samo da pritisnem i El Karnisero će otići na daleki put. I Torno je želeo da zna kako će ova zemlja izgledati kad tog koljača više ne bude. I mene to veoma zanima.

— Onda misliš da ćeš preživeti? — upita Teksašanin.

— Ja ću ti načiniti drugi predlog. Bolje prihvati ponudu senjor Lopeza. Onda ne samo da ćeš ostati živ, nego ćeš postati i bogat.

— Zaklinjem ti se, Šejn! — uveravao ga je Lopez.

Šejn je morao u sledećem trenutku da puca. Znao je da ne sme da kasni. Ali on je tog čoveka hteo živog da bi mogao da odgovara za svoje zločine. To je čvrsto odlučio. Osećao je zato da mora da se izgubi dok još ima vremena. Još nije ugledao čoveka koji mu se privlačio otpozadi sa tri metra dugim, teškim bičem u desnici. Svi su ga videli, ali su se pravili kao da se ništa ne događa sem onog razgovora Šejna i Lopeza.

U sledećem trenutku neki čudan osećaj obuze zapadnjaka. U tom trenutku je čovek odozdo zavitlao bič prema Šejnovoju glavi.

Lopez nije ni trepnuo kad je bič poleteo.

Meksikanac ipak nije dovoljno dobro ciljao. Bič dohvati zapadnjaka po krstima. Bio je to snažan udarac, ali je isto tako bilo snažno i zapadnjakovo iznenađenje. On kriknu jer je pomislio da je pogođen metkom i pođe mahinalno rukama ka udarenom mestu. Umalo nije ispustio kolt.

Kejn, Miguel i Lopez mašiše se oružja. Čak i Žako i onaj Meksikanac koji je bio zamahnuo bičem, potegoše revolvere. U sledećem trenutku je zapraštalo. Sevnule su revolverске cevi. Eho pucnjeva razleže se među zgradama.

Zapadnjak je zaista morao biti mrtav. Ali on je mu-njevito reagovao. U džinovskom skoku baci se niz stepenice, a tamo gde je do malo pre stajao počeo meci da pogađaju rukohvat stepenišne ograde i da zvižde kao osice.

Zapadnjak se prizemlji. Udario je jako levim ramenom. Udario je i glavu. Ali to je sve izdržao. Otkotrlja se dalje i opali u Žakoa koji mu se jedini našao na vatrenoj liniji. Olivio nije bio naoružan i otpuza u zaklon.

Žako je ugledao svoju šansu da opet stekne Lopezovu naklonost. Stajao je zaklonjen iza konja sa revolverom koji je držao ispruženog u obe ruke, da bi sigurnije pogodio cilj. Pratio je zapadnjakov let i čekao je da se Šejn dokotrlja do njega pa da puca. Ali Šejnov metak je bio brži i ubio ga na mestu.

Zapadnjak se podvuče ispod stepeništa. Pogodio je i čoveka sa bičem. Onda njegovi pucnji naterашe Miguela, Kejna i Lopezа sa verande u zaklon.

On se odmah uspravi i u jednom koraku bio je kraj svog konja, udari ga šakom po sapima i glasnim krikom pume natera u galop i pokuša da se galopirajućem konju baci na leđa.

Ali nije stigao daleko. Tek što je seo na konja, začu ponovo pucnje. Dosadašnji dvoboj alarmirao je neke ljude koji su se nalazili u blizini i sada se zapadnjak našao sa svih strana pod unakrsnom vatrom.

Sto metara od kapije pogodiše mu konja. Šejn začu vrisak životinje i izvuče noge iz uzengija. U sledećem trenutku već je leteo kroz vazduh. Za trenutak mu je pred očima bilo nebo, a onda se ukazala tvrda, ispucala zemlja. Šejn pritisnu kolt uz sebe da ga ne bi izgubio. Hteo je da dohvati i „vinčesterku“, ali mu je ruka bila prekratka.

Nije mogao da vidi gde će pasti. Tresnuo je, a onda se otkotrljao dalje i podigao oblak prašine. Mandua Lopez i njegovi ljudi pucali su u taj oblak kao pobesneli.

Šejn se i dalje vukao prema kapiji. Meci su fijukali i udarali o tle oko njega. Puzao je potrbuške, na sve četiri, sa revolverom u desnici. Postajalo je sve opasnije. On skoči i potrča u cik-cak kao zec ka lučno zasvođenoj kapiji i tamo se zakloni iza stuba. Sav zadihan hvatao je vazduh. Osećao je svaku kosku kako ga boli. Krvario je po licu i rukama. Ali jedva da je imao nekoliko sekundi da predahne. Ljudi su dolazili ka njemu. Neki su krenuli ka štali da osedlaju konje.

Zapadnjak podiže kolt, skoči i potrča ulicom ka naselju.

Da je uspeo da odjaši, svakako bi pojurio ka Luki Baroha. Ali sada nije na to mogao ni da pomišlja. Peške ne bi daleko stigao.

Zid koji je delio imanje Mandue Lopeza od ulice pružao mu je zaklon. Ali, jasno, gonioci su mogli videti u kom pravcu se uputio.

Ono što je sada tražio bio je konj. Ali samo jedno staro magare stajalo je na ulici.

Sreo je nekoliko Meksikanaca koji su začuđeno stajali i gledali za njim, ali uskoro su se začuli pucnji i pojavili ljudi Mandue Lopeza.

Zapadnjak napusti glavnu ulicu i potrči jednom uskom, poprečnom. Posle stotinak metara prebaci se preko jednog poluvisokog zida i pretrča jednim velikim dvorištem. Na njemu se dečak igrao sa običnim, crnobelim seoskim psom. Oboje ga iznenađeno pogledaše.

Šejn izvuče metak iz opasača i dobaci ga dečaku koji ga odmah uhvati.

— Nisi mi video, amigo! — povika zapadnjak. — Izgubi se na čas.

Sa metkom u podignutoj ruci dečak otrča u kuću. Pas potrča za njim.

Šejn produži u drugu ulicu. Iznenada se našao iza crkve. Tražio je vrata. Onda ga neko pozva:

— Pssst... Amerikano!

Okrenuo se. Desetak koraka od njega stajala je jedna žena. Bila je visoka i stara, bar tako mu je izgledalo. Nosila je crnu maramu preko glave i ramena i držala je prekriveno lice.

Stajala je pred jednom zgradom koja je očevidno pripadala crkvi. Da li je bila kaluđerica?

Šejn se trže. Ali začuvši pucnje i ljude koji su trčali za njim on poleti ka njoj.

Pridržala mu je vrata dok je ulazio, a onda i sama ušla i zaključala ih. Sav iscrpljen osloni se u kući o zid i skide šešir.

— Velika hvala, senjora! — dahtao je.

— Nema na čemu — odvrati ona priličnim engleskim i skide maramu sa glave i ramena. — Znam da je Lopez za vama.

Šejn se iznenađeno osmehnu. Žena je bila još mlada. Ne starija od njega. I bila je lepa. Imala je ovalno lice. Gledale su ga pametne, smeđe oči.

— Ko ste vi? — upitao je. Od umora jedva je govorio i reči su mu iz usta izlazile kao odlomljene.

Prošlo je dosta dugo dok mu je odgovorila. I ponovo je bio iznenađen.

— Ja sam ljubavnica Mandue Lopeza.

Šejn kimnu glavom.

— I šta će se sada dogoditi?

— Ovde vas neće ni tražiti. Sedite. Doneću vam vina.

Izašla je iz sobe. Šejn klonu na jednu stolicu i ispruži noge. Onda ponovo ugleda ženu. Bila je visoka i vrlo vitka. Sve je na njoj bilo savršeno skladno.

Kada se vratila pogledala ga je u oči. Posmatrala ga je i dalje dok je pio. Stajala je kraj njega i posmatrala ga netremice. Šejn upola isprazni vrč, a onda se okrete ka njoj.

— Ljubavnica Mandue Lopeza — ponovi kao odjek ženine reči. — Šta vam je uradio?

— To za vas nije važno! — odvrati žena. — Klarisa. Jeste li je mnogo voleli?

Zapadnjak kimnu glavom i otpi još jedan gutljaj.

— Jeste li je hteli oženiti?

— Nisam. Ja sam samac, koji uvek mora dalje. Samo sam hteo da je dovedem kući.

— On ju je smakao!

— Znam.

— Mislim da je on to lično učinio.

Zapadnjak stavi vrč na sto i obriše usne. — Načinio sam jednu grešku — reče. — Pre nekoliko minuta mogao sam tog đavola da ubijem. Ali nisam to učinio.

— I ja mu želim smrt — reče žena, okrete se, ras-
kopča haljinu i pokaza leđa. On se užasnuto trže, videći
tragove Lopezovog besa. Onda se ona polako okrenu.

— Nebesa — prošapta zapadnjak. — Kakav gad!

Ona ponovo navuče haljinu na ramena i zakopča je. Napolju se u neposrednoj blizini začuše pucnji. Šejn od-
mah skoči, uze kolt i krenu ka vratima.

— Budite bez brige! — reče žena. — Ovamo niko ne-
će ući.

Zapadnjak se okrenu ka njoj.

— Koliko mogu ovde da ostanem? Možete li mi na-
baviti jednog konja?

— Vas je slučaj doveo ovamo — prošapta žena. —
Ali ja sam vas već dugo čekala. Jednog muškarca kao što
ste vi! Tamo, u njegovoj kući, među njegovim ljudima,
Lopeza se ne može ubiti. Mi ćemo mu namestiti zamku.
Vi i ja!

Šejn zateže lice.

— Kako vi to sebi predstavljate?

Ona krenu napolje, a on za njom. U kući je bilo mrač-
no. Napolju je počinjao sumrak.

Ona ga povede duž jednog dugačkog trema na čijem
kraju otvori jedna vrata. U prostoriji je gorelo svetlo.

Šejn zastade i ponovo trže kolt kad ugleda više do
zuba naoružanih ljudi.

Lepa Meksikanka se osmehnu.

— U mene možete imati poverenja.
Onda on krenu lagano dalje.

Mandua Lopez je lupao nogama. Besno je zurio u Kejna. Miguel je bio srećan da se Teksašanin najzad vratio i sa olakšanjem koraknu u stranu, načinivši mu mesta.

— Ništa! — procedi Kejn gorko. — Taj đavo kao da je nestao pod zemlju. Jednostavno zbrisao!

— Pretražite svaku kuću! Postavite Akva Pritu na glavu, prokleti da ste još jednom! — divljao je Meksikanac i lupao šakom po stolu.

— Imamo premalo ljudi — odvrati Kejn. — Sem toga, već je sasvim mračno. Šejn se sigurno više neće zadržavati u gradu i pokušaće pod zaštitom mraka da se dokopa Barohine hacijende. Siguran sam u to. Treba da mu preprečimo put. A kada se vrate ljudi sa severa, još jednom ćemo pretražiti grad i potprašiti mu. Onda će on morati da natrči pred puške naših ljudi koji se nalaze u zasedi oko hacijende.

— Ona žena... iz sela... kako joj je ime?

— Marija Hoze — odvrati Miguel.

— Tako je! Da li zna Olivio kuda je Šejn uputio tu ženu?

— Olivio pretpostavlja da ju je vratio — reče Miguel. — Ali nešto određeno ni on ne zna.

— Moram da kažem da mnoge ljude već dugo vremena suviše plaćam — režao je Lopez duboko razočaran. — Protiv seljaka se svi dobro pokažu. Onda se svaki trudi da bude oštrij od drugog. I zaista sam bio zaslepljen kada sam verovao da imam prvoklasnu momčad revolveraša. Jer bio je dovoljan jedan jedini Amerikanac da mi razbije te iluzije. Prosečni su, Kejn! Svi su prosečni i ništa više. Da li si sabrao koliko je naših ljudi Šejn već zbrisao? To je proketo tužan bilans! Dođe tako jedan jedini pasji sin sa

severa, preko granice i sve mi ovde ispretura. Čak ni ti nisi u stanju da to kopile zaustaviš. Ti i Torno, taj prokleti izdajnik, šta ste mi samo sve ispričali, kakvim su vas momcima tamo na Rio Grande smatrali! Treba to da mi dokažeš, Kejn! Dokaži! Dobro. Nekoliko ljudi je moralo odjahati za Jaku. Ali ovaj prokleti tip drži nas ovde sve blokirane. Miguel! Zatvori usta, kad već nemaš šta da kažeš!

Miguel slegnu ramenima. Otvorenih usta stajao je tu i posmatrao kako Lopez dugačkom Teksašaninu čita bukvicu.

Mandua Lopez ga ošinu plamenim pogledom.

— Možda je naš poraz isključivo moja krivica jer u poslednje vreme nisam izvršio ono što sam obećao, a to je da ću kazniti smrću svakog ko ne ispuni svoj zadatak. Zašto nisi pogodio Šejna kada je istrčao kroz kapiju? Onda bar nije pucao na nas!... Kejn, kuda ste i vi ostali gledali u tom trenutku?

Kejn se trže i ugrize za usne. Miguel obesi nos i koraknu unazad. Pogled Mandue Lopeza ga ponovo ošinu.

— Ti i tvoji prijatelji, Miguel, svi ste vi obični kradljivci kokošaka — besneo je Lopez. — Mali, bedni lopovi!

— Niste u pravu! — umeša se Kejn.

Lopez još nije bio završio sa Miguelom. Hteo je još nešto da mu kaže, ali učuta. Gledao je jedno vreme netremice uplašenog Meksikanca u oči, pre nego što se okrenuo ka visokom Teksašaninu.

— Šta si to rekao? — upita sa izrazom neverice u očima.

— Šejn je jedan izuzetan čovek — nastavi Kejn mirno. — Na njemu će svi ostali polomiti zube. Ali Torno i ja smo vam to rekli. Mogli ste da se setite toga šta sam vam ispričao kad smo stajali pred lešom sedokosog Džima. Sedokosi je bio borac, čvrst i neustrašiv čovek i dobar strelac. Ubijte Šejna — rekao sam vam. Insistirao sam na tome, senjor! Ali vi me niste poslušali. Zar ste morali da ga pošaljete Berohama? Iz toga ništa nije proizašlo. Baš ništa. Sami ste dali Šejnu šansu da nam se tako približi da za dlaku nije i vas smaknuo. Znali ste već da je izuzetno opasan čovek, ali ste upravo njega za sebe slali u vatru.

A onda je on na svoj podmukli način promešao karte. Imali smo i te kakve šanse da mu prosviramo kuglu kroz glavu. Nekoliko puta. senjor Lopez! Ali vi ste se s đavolom igrali.

Pogled Mandue Lopeza je bio leden.

— Jesi li konačno završio, Kejn?

— Jesam, senjor — odvrati ljutito Teksašanin.

— Odakle si skupio hrabrosti da tako govoriš sa mnom? — grmnu Lopez.

Kejn se povuče nekoliko koraka i spusti desnu ruku na dršku revolvera.

Mandua Lopez se skameni. Miguel se iza njega podrugljivo cerio.

— Ja sam vam bio veran, senjor Lopez! — reče Teksašanin. — Dovoljno sam vam često to dokazao. To, međutim, ne mora da znači da ću dopustiti da me smaknete.

Neki podmukli osmejak zaigra iznenada u uglovima Lopezovih usana.

— Kejn, jesi li pošasavio! Otkud ti je to palo na pamet da bih te ja dao smaknuti. — Meksikanac se okrete i pride stolu na kome je ležao kolt. — Zovi mi ovamo Olivija, Kejn! Moramo konačno da se dogovorimo kako da pronađemo Šejna.

Kejn krenu ka vratima, ali natraške!

Mandua Lopez se okrete i odmeri ga.

— Jesi li stvarno pošasavio? Zašto mi više ne veruješ?

— Vi ste mi više puta rekli da ni vi nikome ne verujete. Čak ni meni. To sam zapamtio. Sada ni ja ne verujem vama!

— Zovi konačno Olivija!

Kejn se blede osmehne, otvori vrata i brzo izađe.

Lopez se okrete ka Miguelu.

— Još nisam video nijednog Amerikanca koji zaista nešto vredi, senjor — reče Miguel tiho.

Mandua Lopez uze cigaru iz kutije na stolu i zapali je.

— Ti si mi sad iz duše govorio. Uskoro će doći dan kad ćemo svima njima zavrnuti šiju. Kejn će biti poslednji.

Začulo se kucanje na vratima. Na Lopezov poziv promoli glavu kroz vrata jedan od stražara.

— Senjorita! — saopštio je.

Miguel brzo pođe vratima.

— Jeste li je stražarno sproveli?

— Ne. Treba li to da učinimo?

Miguel pogleda upitno Lopez a ovaj kimnu glavom.

— Nije potrebno!

Miguel izađe. Posle izvesnog vremena uđe Cecilija u sobu. Mandua Lopez je upalio još jednu svetiljku da može bolje da je vidi. — Šta hoćeš? — upita je preko ramena.

— Da te molim za oproštaj!

— Dođi sutra ponovo! — odvrati on osorno, priđe stolu i sede, a da je i ne pogleda.

Stajala je nepomično.

— Zar me nisi razumela? — odseče on, sačekavši malo.

— Molim te za oproštaj i hoću da ti učinim jedan poklon!

On se zavalj u naslonjači i osmotri je, smeškajući se.

— Poklon? Jesi li ga od mog novca platila? Ti si inače siromašna kao crkveni miš.

— Moj poklon se zove Šejn!

Mandua Lopez zažmiri.

— Rađe me ne uzrujavaj!

— On se krije u crkvi!

— Otkud ti to znaš?

— Ja sam ga lično tamo uvela!

Mandua Lopez htela da se osmehne, ali je od svega toga ispala samo ružna grimasa.

— Ali biće ti potrebno mnogo ljudi da ga odande izvučeš — nastavila je Cecilija. — Sedi gore, u zvoniku. Obećala sam mu u svitanje konja.

— Kako je to kopile poverovalo da može na tebe da računa?

Ona ponovo otkopča haljinu. Ali ovaj put nije okrenula leđa kad joj je haljina skliznula do pasa.

Mandua Lopez se ugrize za usnu.

— To se više neće dogoditi, Cecilija. Da nisi htela da pucaš u mene ne bi ni onda...

Žena ponovo navuče i zakopča haljinu.

— Mogu li da ostanem s tobom?

— Pa naravno! — odvrati Meksikanac promuklo i ustade. — Sedi. Sačekaj! Samo da pozovem Kejna i Miguela.

Prođe kraj nje ka vratima i pozva onu dvojicu.

Oni odmah uđoše. Nisu mogli da poveruju ušima kad im je Lopez rekao gde se Šejn krije.

— Sa koliko ljudi raspolažemo? — raspitivao se Lopez. Imamo vremena do svitanja... Kejn, ovaj put mora sve da štima, pa makar zapalio crkvu. Morate ga uhvatiti! Po svaku cenu!

— Trenutno su samo četiri stražara u kući — odvrati Kejn. — Još oko tuce ljudi nalazi se u gradu. Ali, oni koji traže Šejna na severu moraju svakog trenukta da se vrate. Stražari koje smo postavili kraj Barohine hacijende mogu takođe brzo da budu tu.

— Stavi sve u pokret, Kejn! Šalji kurire! Tačno u ponoć, sa svim ljudima koje plaćam opkoli crkvu. Ne ranije, ali ne i kasnije. Imaš tri časa vremena. Je li tako?

Kejn kimnu glavom.

— U redu, senjor! Ali ja ću odmah da postavim nekoliko stražara blizu crkve, da nam taj tip slučajno ne ispari.

— On će ostati tamo do svitanja — obavesti ga Lopez. — Cecilija mu je obećala konja. Sada je sve na tebi, Kejn!... Miguel, svako Kejnovu naređenje ima da se izvrši, jer mi je on za sve lično odgovoran. Reci to ljudima!

Obojica se okrenuše i izadoše brzo napolje. Mandua Lopez pride Ceciliji i sede naspram nje.

— Gde i kako si stvarno srela Šejna?

Ona se osmehnu i sleže ramenima.

— Čula sam pucnje i onda sam videla visokog Amerikanca kako trči kroz grad. Bila je to moja šansa da ti se vratim, Mandua.

— Jesi li mu se predstavila?

— Bio je jako nepoverljiv i morala sam da ga ubeđujem da želim da mu pomogne.

Najzad se Mandua Lopez smirio. Bio je zadovoljan onim što je čuo.

Posle izvesnog vremena Miguel ponovo uđe. Izvestio ga je da su se ljudi sa severa vratili. Mandua Lopez mu naredi da sa tim ljudima opkoli mesto.

Pola časa kasnije vratio se i Kejn.

Postavio je stražare oko crkve i svakom od njih je posebno objasnio situaciju.

— Jesi li nešto otkrio? — upita Lopez napregnuto. — Bilo kakve znake?

— Ništa! — zavrte Kejn glavom. — Crkvenjak je nekoliko puta prošao kroz crkvu. Ni on nije ništa utvrdio.

— Zvonik je visok — primeti Lopez. — Kada se to kopile tamo zavuklo, znao je dobro zašto. Niko ga u mraku ne može videti... A sada neka ljudi krenu ka crkvi! Naredi napad, Kejn! Okružite građevinu, prodrite unutra i ispucajte u toranj sve olovo koji ljudi imaju u šaržerima! Neću to kopile više da vidim živo.

— U redu, daću znak za napad, senjor — odvrati Kejn i krenu ponovo napolje i ne primetivši kako se Cecilija potajno smeška.

Kejn siđe stepenicama. U holu je stajao Miguel. On radoznalo pogleda Teksašanina.

— Hajde! — viknu Kejn. — Napad! Završimo s tom stvari!

Miguel se i ne pomače.

— Šta je s tobom? — upita ga Kejn.

— Cecilija je pošasavela! Ona hoće da izvuče Lopeza. Šejn se uopšte ne nalazi u crkvi. On čeka negde sasvim blizu dok mi krenemo u juriš na crkvu. Onda će on odavde izvući Lopeza i odvesti ga u Čihuahuu. Kola, kojima Lopez treba da bude odveden, već su postavljena. Pozadi u dvorištu, direktno kraj kapije. Mislio sam da će me udariti šlog kad sam ih video.

— Otkud ti sve to znaš? — promuca Kejn.

— Moji ljudi su uhvatili jednog čoveka koji je sve to čuo od zaverenika. Od straha je sve priznao.

— Dođi! O tome moramo odmah izvestiti Lopeza. Dovedi tog tipa ovamo, ali brzo. Moramo zgrabiti Šejna pre nego što on primeti da je izdan.

Kejn krenu ponovo stepenicama gore. Miguel ga zadržava.

— Je li ona još kod njega?

— Pa naravno! — nasmeja se Teksašanin. — Valjda ne misliš ozbiljno da će je on pustiti pre nego što ugleda Šejna mrtvog?

— Kada mu sada ovo kažemo, ubiće je na mestu. Ti ga poznaješ. Možda je pogrešila što ga nije ubila dok mu je bila blizu.

Kejn zažmiri.

— Ne razumeš stvar! Ona je odlučila da ga izruči dželatima. Čihuahua! Zar ne shvataš šta bi i njemu i mnogima od nas sledovalo? Vešala! Sekira! Onda je gotovo sa lepim životom. Zar ti još uvek uzimaš u odbranu tu ženu? Ona je jedna pokvarenjača, Miguel!

— Znaš kako je sa njom uvek postupao!

— Šta me se to tiče? Nije morala to da trpi. Ali htela je da ima njegovo bogatstvo. Hajde! Dovedi tog tipa! Nemamo mnogo vremena. Kada nam Šejn ponovo uleti u šape, moraće i Lopez sa nama da računa. Oslanjam se zato na tebe.

Miguel kimnu glavom u znak saglasnosti. Kejn ga potapša po ramenu, okrete se i požuri u sobu.

Mandua Lopez i Cecilija su pijuckali kada je upao Kejn sa koltom u ruci. Lopez se uplašeno trgne i pogleda ga kroz polusklopljene kapke.

Kejn priđe Lopezu, uze mu čašu iz ruke i odmeri Ceciliju.

— Ja ne bih pio, senjor! — reče i pusti da puna čaša vina padne. Tečnost prsnu okolo. Ali čaša ostade cela. Tek kad ju je po drugi put uzeo i bacio, ona se rasprсну.

— Otrov? — upita Lopez užasnuto.

— Mogao bi biti! — odvrati Kejn i uperi pogled u Cecilijine lepe oči. Odmah je shvatila što to znači. Sam

Lopez kao da još nije imao blagog pojma o čemu se radi. On ništa nije ni slutio.

— Ali ko je hteo da otruje mene i Ceciliju?

— Ona lično, senjor!

Sada se tek Mandua Lopez razrogačio oči. Ustade i koraknu nazad ka stolu. A onda uze kolt u ruku.

— Ko je želeo da me otruje? Ti... Cecilija? — prostenja. — Kejn! Govori već jednom!

— Šejn se uopšte ne nalazi u crkvi — saopšti mu Teksašanin. — On se krije ovde negde u blizini. Privući će se kući dok mi budemo tragali za njom u crkvi. On je nameravao da vas odvede u Čihuahuu, senjor.

Mandua Lopez preblede. Zagleda se u Kejna, a onda polako okrete pogled ka Ceciliji. Ona je očekivala njegov bes. I pokazivala je svoj ponos. Ali, on ju je poznavao. Primitio je u njenim očima pritajeni strah.

— Tačno je, znači! — reče.

Cecilija je ustala sa stolice i ćutala.

— Ti, prokleta veštice! — izusti on polako. — Sada ćemo se konačno obračunati!

Neko zakuca na vrata i otvori ih. Bio je to Miguel. Za njim, četvorica njegovih ljudi vukli su za ruke i noge jednog starog Meksikanca koji je izgledao više mrtav nego živ. Oni ga ispustiše pred Lopezove noge.

— Utrčao je jednom od naših momaka u ruke — objasni Miguel — i odmah je sve priznao. Šejn se nalazi sa još tri bandita koji su se s Cecilijom zaverili nazad u staroj pekari. On se sada tamo nalazi i čeka na njen znak.

Miguel pokaza ka prozoru. Tamo je stajala jedna svetiljka.

Mandua Lopez uputi Ceciliji surov pogled.

— Imamo li dovoljno ljudi u kući, Miguel? — upita.

— Da, senjor!

— Onda idite svi u zaklon! — naredi Lopez. — A ti, veštice, daj znak Šejnu.

Miguel pokaza ka starom Meksikancu.

— Šta s njim da uradimo?

Lopez se zagleda starcu u lice. Onda podiže levu šaku, ispruži palac i pokaza njim nadole. Miguel da ljudima

znak. Oni ščepaše starog i izvedoše ga žurno. Miguel ode za njima da obavesti ostale i da im prenese naređenje.

Cecilija se nije micala. Pogledala je Kejna tražeći pomoć.

— Treba da daš znak! — grmnu Lopez.

Ona najzad ode do prozora, uze svetiljku i premesti je na komodu.

— Kejn, napravi kraj crkve jedan mali cirkus da taj pasji sin pomisli kako sve ide po njegovom planu. Dijego treba da dođe sa svojim kolcem. Hoću Šejnu da dam sve što mu pripada. Bar po mom mišljenju. Miguel treba da mi da znak kad se Šejn pojavi u kući. Njegov povik će nas obavestiti da je divljač upala u klopku.

Cecilija kriknu, potrča ka Kejnu i obesi mu se o vrat.

— Kejn, spasi me! — vikala je i stezala ga, izbezumljena od straha.

Kejn je morao da upotrebi svu snagu da se oslobodi njenog zagrljaja. Najzad snažnim udarcem odbaci je od sebe, naglo se okrenu i izađe iz sobe.

— Kejn! — povika Cecilija očajno i potrča za njim.

Mandua Lopez besno jurnu ka njoj, zadrža je pred vratima i udarcem pesnice obori je na pod. Kejn pomisli da će ovaj izaći, pa strča niz stepenice. Ljudi su ga pratili. Postavljali su se svuda: na gornjem spratu, pod stepeništem u holu i u hodnicima, posvuda. Miguel stade pred ulazna vrata.

— Kada uđe, poješćemo ga — reče ironično.

— Pošalji nekoliko ljudi do stare kuće! — naredi Kejn. — Dijego neka dođe sa kolcem kod Lopeza. Možda ćeš moći nešto da učiniš za Ceciliju. Ja ću se nalaziti kod crkve. Kad odavde začujem pucnje, vratiću se odmah sa svim ljudima.

Kejn htjede da izađe. Ali ga je Miguel čvrsto držao.

— On će je smaknuti! — uveravao je Teksašanina. — Moramo je izvući odande.

Kejn mu odgurnu ruku.

— Ja sam plaćen od Lopeza a ne od tebe. Zato pošalji Dijega ili idi sam sa kolcem gore. Možda ćeš ti imati više uticaja na njega nego ja. Jednom sam je spasao. To mi on neće oprostiti!

Miguel se ugrize za usnu i krenu uz stepenice. Kejn brzo izađe iz kuće.

— Dijego! — povika Miguel.

Ubrzo zatim začuše se iz mesta pucnji. Bilo je mračno kao u rogu. Miguel je u holu pogasio svetla tako da je neke od ljudi već i sam mrak skrivao.

U kući se sve utišalo. Ljudi su osluškivali pucnje kraj crkve i čekali na zapadnjaka.

Šejn i tri Meksikanca se pogledaše. I oni su čuli pucnje u gradu. Ali gde se denuo stari, koji je bio četvrti čovek Cecilijine zavereničke grupe? Trebalo je da osmotri Lopezovu kuću i da primi signal kada Cecilija premesti svetiljku na prozor sa druge strane.

Samuel, najmlađi u grupi, ustade i priđe vratima, sa namerom da izađe iz kuće.

— Pogledaću gde se Abueljo nalazi. Neće biti da je zaspao.

— Pucnji bi ga morali probuditi! — primeti Vinsent, a Molto, njegov brat, kimnu glavom u znak saglasnosti.

— Pogledaj pre svega na svetlo! — reče Molto.

Šejn uvuče skoro sasvim fitilj, da se jedva videlo. Samuel povuče rezu, otvori vrata i kliznu napolje, u noć.

Nije se zadržao ni pola minuta, a već se vratio. Zatvori vrata i stavi rezu. Zapadnjak ponovo poveća fitilj. Na Samuelovom licu oretavala se panika.

— Svetlo... nestalo je! — mucao je. — S druge strane ulice i pozadi, u bašti, ugledao sam neke prilike.

Ljudi ustadoše.

— Abueljo nas je izdao! — konstatova Molto ljutitim glasom. — Sad neka nam sve sile sveta budu milostive! El Karnisero će nas sve pobiti.

Zapadnjak uze kolt u ruku.

— Sačuvajte mir, mučaćosi! Hajdemo, povući ćemo se u sigurnost. Potrčite odmah ka konjima i jašite ka Luki Baroha! On treba da dođe! Sa svim ljudima koje ima! Zna li šta sam vam rekao?

Trojica Meksikanaca ćutke kimnuše glavomo. Više se nisu bojali. Samuel se ponovo pribrao. Uze pušku i krenu ka zadnjim vratima. Molto skloni veliko krzno u stranu i otvori skrivena vrata. Jedan za drugim iščežoše tri Meksikanca kroz otvor.

Zapadnjak ugasi svetiljku i oslušnu. Posle dužeg vremena uspeo je da raspozna prigušene korake ljudi koji su se čuli iz podzemnog hodnika. Brojao je u tami da ne izgubi pojam o vremenu. Oko tri minuta bilo je potrebno onoj trojici da kroz hodnik stignu do ispod stare pilane, koja se nalazila na samoj zapadnoj ivici grada. Tamo su ih čekali konji. Navodno je malo ko znao za taj hodnik. Bar tako su ga Cecilija i ostali uveravali.

Posle otprilike pet minuta povuče zapadnjak rezu na vratima i odškrinu ih malo.

Onda bešumno otvori vrata malo jače. Ali odmah odjeknu pucanj. Kugla se zari u vrata u visini očiju.

— Šejn! — povika jedan čovek preko ulice. — Izađite svi napolje! Predajte se! Kuća je opkoljena. Nemate nikakve šanse.

Zapadnjak nanišani u pravcu odakle je dolazio glas i opali. Nije mogao tačno da utvrdi da li je pogodio. Odjednom sevnu i poče da prašti odasvud.

Psujući, odskoči Šejn unazad i ponovo zalupi vrata. Onda priđe stolu, uze svetiljku, razbije o ivicu stola i pospe kerozin duž zidova i po podu. Jedna šibica je bila dovoljna. Velika prostorija je začas bila u plamenu. Prštalo je i huktalo. Sve je bilo suvo kao barut.

Šejn se spusti u podzemni hodnik i zatvori poklopac za sobom. Tri minuta docnije izašao je iz hodnika i obreo se u pilani. Kuća iz koje je izašao plamtela je. Odsjaj vatre obasjavao je ceo gradić. Više se nije čula pucnjava.

Konji su nestali. Znači da su tri Meksikanca otišla.

Sačekao je malo, a onda je pošao ka Lopezovoj kući. Išao je pažljivo, sklanjajući se kad bi ugledao neku siluetu. Bila je već prošla ponoć kada je stigao na imanje Mandue Lopeza. U kući se videla živost. Iza svih prozora gorelo je svetlo. Šejn se vukao duž zida ka štali za konje i tamo se pope na krov. Stara zgrada još je gorela. Noć je bila svetla od vatre. Ali do Lopezove kuće ta svetlost nije dopirala.

Zapadnjak se spusti na kolena. Tako je mogao da gleda kroz prozor kod Mandue Lopeza. Zavesе su bile razmahnute. Prepoznao je tog đavola. Stajao je sa nekolicinom ljudi pred velikim prozorom koji je gledao na ulicu i odatle posmatrao požar.

S puškom bi ga Šejn ubio. Ali to mu nije ni padalo na pamet.

Lopez nije bio sam. Odmah bi dojurili njegovi ljudi i završili s njim. Samo Ceciliju nigde nije mogao da vidi. Kada se na istoku pojavila tanka crta novog dana začuo je topot.

To je bio Luka Baroha sa njegovim ljudima! Približavali su se kao oluja. Šejn opet zauze zaklon, legavši potpuno na krov. Ubrzo zatim, opazi jahače kako prolaze kroz veliki ulaz. Još uvek nije opaljen nijedan metak.

Ljudi Mandue Lopeza stajali su napolju na ulici. O Barohama u tom trenutku niko, pa izgleda i sam Lopez nije pomišljao.

Barohini ljudi otvoriše vatru. Bili su već sasvim blizu kuće. Šejn htede da skoči s krova i da sa njima jurne u kuću. Ali tada se jahači povukoše. Odjeknuše krici. U kući se pogasiše svetla. I u sobi Mandue Lopeza posta iznenada mračno.

U dvorištu se formirao streljački stroj. Njihove puške su sevale i praštale. Šejn se osmehnu kad ugleda tri prilike kako trče sa druge strane. To su bila ona tri Meksikanca. Njihovi konji priključišе se Barohinim konjanicima, koji iznenada pojuriše kroz kapiju napolje. Skoro tridesetak jahača odjuri nazad u mesto. Onda zapadnjak

opazi kako iz Lopezove kuće izlaze prvi ljudi i preko dvorišta trče ka koralu. U štali, na čijem je krovu zapadnjak ležao stajali su samo konji američkih revolveraša, i, naravno, životinja Mandue Lopeza.

Sada su ljudi prosto kuljali iz kuće i jurili po svoje konje. Pucnji su se polako udaljavali ka drugom kraju gradića.

Onda se pojaviše prvi Amerikanci. Miguel je bio sa njima. Najzad se pojavi i Kejn i uđe u štalu da osedla konja. Grupa od dvanaest jahača napusti ubrzo dvorište i krenu u poteru za Barohama. Pojedinačno i u grupicama odjurili su i drugi. Ispod Šejna, koji je i dalje ležao na krovu prođe Miguel, galopirajući iz štale kao da ga đavoli gone. Četiri Amerikanca odjuriše za njim. I Kejn se ponovo pojavi. Ali on nije krenuo za ostalima. Vodio je svog konja na uzdi ka kući, tamo ga privezao i popeo se uz stepenice.

Zapadnjak se uspravi na kolena. U sobi Mandue Lopeza ponovo se upali svetlo. Šejn se spuza s krova, uze kolt u ruku i privuče se kući. Neopažen pope se uz stepenice, pređe preko verande i uđe u hol. Miris paljevine uvukao se čak i u kuću.

Hol je bio prazan. Samo na gornjem spratu nalazila su se još četiri stražara. Šejn nije mogao da ih vidi, ali ih je čuo.

Iznenada začu on Kejnov glas. Trgao se nazad ali je onda odlučio da pusti Teksašanina da strči niz stepenice, pa da se onda ponovo pojavi pred njim.

Kejn je imao preveliki zalet da bi se zadržao na posljednjoj stepenici. Gledao je u Šejna kao da je ovaj sablast.

— Dodi Kejn! — reče mu zapadnjak tiho.

Kejn zinu, pa ponovo zatvori usta, ne izustivši ništa, jer mu je zapadnjak pokazao prstom da ćuti. Onda mu namignu i pozva ga ponovo:

— Dodi!

Teksašanin ga sada besno pogleda, sa desnicom nad futrolom. Ali on je dobro znao zapadnjaka. Znao je da ne-

ma nikakve šanse kad čovek kao što je Šejn drži revolver u ruci.

Teksašanin polako krenu. Šejn mu da znak revolverom da požuri, a onda krenu ispred njega napolje na verandu. Kejn je bio tako besan da nije mogao da izusti ni reč.

— Gde se nalazi Cecilija? — upita zapadnjak.

Kejnove oči zasvetlucaše.

Šejn mu uze kolt iz futrole i povede ga dalje u dvorište.

— Zašto mine odgovaraš? — upita dugonju?

— Nemaš nikakve šanse, valjda vidiš i sam! — zareža Kejn.

Zapadnjak obavi stvar po kratkom postupku. Njegova levica pogodi Kejna u vilicu. Revolveraš se presamiti, nagnu gornjim delom tela unapred i izloži zapadnjaku nezaštićen vrat.

Brid Šejnove šake spusti se na ponuđeno mesto. Kejn bezglasno klonu na kolena. Šejn ga uhvati i povuče u stranu da ga niko iz hola ne bi video.

Kada ga je definitivno učutkao, uđe zapadnjak ponovo u kuću.

— Kejn! Prokletstvo, gde si? — povika engleski sa koltom u ruci.

Odmah se četiri stražara pojaviše preko ograde na gornjem spratu. Zapadnjakov kolt stupi u akciju. Dvojica su bila odmah mrtva, a ostala dvojica su uspela da reaguju i izvuku revolvere.

Šejn pogodi jednog i pojuri u dugim skokovima uz stepenice. Četvrti stražar uplašeno ispusti revolver i podiže ruke.

U sobi Mandue Lopeza se ništa nije micalo!

Šejn povuče Meksikanca k sebi i snažnim udarcem levice baci ga niz stepenice. Na poslednjem stepeniku čovek se zaustavi i ostade da leži bez svesti.

Šejn ugasi obe svetiljke. Napolju je u međuvremenu već postalo toliko svetlo da se u kući i bez svetiljaka dovoljno videlo.

Onda se otvoriše vrata Lopezove sobe!

— Dijego! — začu zapadnjak tihi glas El Karnisera.
— Šta se događa?

Šejn koraknu ka zidu i priljubi se uz njega.

I Mandua Lopez je u međuvremenu ugasio svjetlo u svojoj sobi. Dim sveća prodre zapadnjaku u nozdrve.

— Dijego! Šta se događa? — ponovo se začu Lopezov glas.

Onda Lopez krenu napolje. Šejn ga ugleda kako prelazi preko praga. Polako, sa revolverom u ruci.

U jednom skoku nađe se visoki zapadnjak u vratima, skrenu Lopezu kolt u stranu.

Mandua Lopez se trže i okrete glavu. Od pogleda na Šejna digla mu se kosa na glavi. On odmah ispusti revolver.

— Šejn! — prostenja. Boja mu iščeze s lica.

— Šta si mislio da sam tamo pod pepelom? — cerio se zapadnjak.

Mandua Lopez kimnu glavom.

— Loše si mislio — podrugnu se Šejn, pa ga zgrabi za jaku. — Dođi! U žurbi smo! Barohe su odjahale u brda. Ne verujem da će ih tvoji ljudi dugo pratiti! Moramo se izgubiti odavde.

Povuče ga sa praga i povede ka stepenicama. Onda se na njima pojavi i Cecilija. Zapadnjak se osmehnu sa olakšanjem kad je ugleda. Mandua Lopez nije mogao da izusti ni reč.

— Jesu li Molto i Vinsent još sa kolima dole? — upita Šejn.

Ona kimnu glavom.

Zapadnjak gurnu Lopeza dalje niz stepenice. Lopez ni ne pogleda ženu.

U holu Šejn stade. Cecilija je produžila.

— Kuda ćeš? — upita je zapadnjak. — Moramo da žurimo! Zato dođi!

— Ne brini se za mene! — povika Cecilija, pa krenu ponovo gore. — Doći ću već.

Šejn gurnu Lopeza napred. Meksikanac je ključao od besa kad je ugledao Kejna kako leži, ali nije izustio ni reč. Vrata na zidu kraj štale bila su otvorena. Samuel je stajao tamo i mahao. Šejn i Lopez potrčaše.

Volovska kola stajala su na uskom putu. Molto i Vinsent vezaše Lopeza. Samuel zatvori vrata i izvede konje. El Karnisero je ležao u kolima. Molto sede na jednu od teglećih životinja i odmah potera zapregu. Šejn i Vinsent prekriše Lopeza suvim agavinim lišćem. Onda se vinuše u sedlo i pojahaše iza kola. Molto ošinu volove da potrče. Teška kola zaškripaše i zaklackaše se uskom stazom iz naselja.

Šejn je jahao poslednji. Svaki čas se osvrtao za Cecilijom. Ali, ona nije dolazila.

Samuel zastade i upitno pogleda zapadnjaka.

— O čemu, brineš, amigo?

— Cecilija! — objasni mladom Meksikancu.

— Ona se ovde snalazi bolje nego svi mi zajedno — nasmeja se Samuel. — Već će doći i pridružiti nam se.

Kejn je psovao i držao se za glavu koja ga je bolela. Da li je on to sanjao? Trebalo mu je vremena dok mu se sve razbistrilo. Tek kada se vratio u hol i ugledao ljude kako leže po stepeništu znao je šta se dogodilo. On prekoraci preko njih i pope se. Zagledao je stražare jednog po jednog, ali nikom od njih nije bilo pomoći.

Vrata od sobe Mandue Lopeza stajala su otvorena. On uđe i zastade na vratima.

Cecilija je sedela u Lopezovoj stolici iza njegovog masivnog pisućeg stola, držeći u rukama kolt, koji je Lopez tamo ostavio.

Kejn shvati da ga je Šejn bio razoružao i da njegov kolt leži negde u dvorištu.

— Sedi! — reče mu žena. — Hoću s tobom da govorim!

Kejn prosikta:

— Ti, prokleta droljo! To je sve po tvojim planovima učinjeno. Jedan muškarac nikada ne bi mogao biti tako podmukao.

— Ako je muškarac! — odvrati žena. — Ali sedi već jednom!

Uperila je revolver u njega i Kejn posluša.

— Kako se to kopile izvuklo iz zapaljene kuće? — upita. — Mi smo sve opkolili, a bilo je i dovoljno svetla. Morali smo ga videti!

— Postoji podzemni hodnik — objasni Cecilija.

— Ti si mu ga pokazala! — siktao je Kejn.

— Nema samo jedan podzemni hodnik u Akva Priti. Samo su zaboravljeni. Ali ne mislim o tome s tobom da ćaskam. Pogledaj na kojoj stolici ja sedim! Tako će i ostati. Ti i ja vodićemo ovo dalje.

— To su glupi vicevi!

— Kako? — osmehnu se žena. — Ljudi će svi biti srećni da ne izgube svoj dobro plaćeni posao.

— Ti nisi Lopez!

— Vi ste ga držali na njegovom tronu. Ti, tvoji Amerikanosi i Miguel sa svojim ljudima. Dok ga je Šejn izvodio iz kuće izgledao je prilično bedno. Jer nije imao vas oko sebe.

— Ali ti si žena! Uz to, ja ću u ovoj zemlji uvek ostati jedan gringo. Sem toga, Šejn se sa Lopezom nalazi na putu za Čihuahuu. Najdalje za dve sedmice ovamo će stići vojska i ako se brzo odavde ne izgubimo, svi ćemo završiti na vešalima.

— Šejn i Lopez nikada neće stići u Čihuahuu!

Kejn se isceri.

— Ti na sve misliš!

— Naravno!

— I kako to treba da izgleda?

— Odjahaćemo za Šejnom i Lopezom kroz jedan sat i smaknućemo ih obojicu.

— Naravno! — osmehnu se Kejn podrugljivo. — Obojicu! Jednostavno tako!... Ti ne znaš o čemu pričaš. Šejn

nije neki ubogi đavo koga tek tako možeš da uhvatiš za rep!

— Imaš mene kao taoca. Po mom planu mora Miguel sa svojim ljudima svakog minuta da se vrati. Ako se požurimo, možemo još i Mariju Hoze da uhvatimo. Oni nose Lopeza u volovskim kolima. Zbog toga nisu jako pokretni. Dve žene kao taoci, to će Šejnu smekšati srce. Poznajem tu vrstu muškaraca.

— Da ti se to samo ne čini! — primeti Teksašanin. — Ja tog pasjeg sina bolje poznajem.

— Trebalo je samo da smakne Manduu Lopeza. Od njega ništa više nismo tražili. Osloni se malo na mene. Mi ćemo ovde bez Lopeza sasvim dobro upravljati.

— Opet se varaš! Lopez je ovde vladao krvavom rukom. Zato je i postao tako velik. Ali ti nisi Lopez. Jednog tako tvrdog momka više neće biti.

— Ti me još ne poznaješ!

Kejn se osmehnu.

— Slažeš se ili ne? — upita Cecilija i nagnu se preko stola.

Kejn se isceri.

— Treba li to da znači da ćeš me smaknuti ako ti kažem „ne”?

— Da. To znači.

Nije ga samo zvuk njenog glasa opomenuo. Bio je to i njen pogled. Izgleda da je od Mandue Lopeza daleko više naučila nego iko drugi.

— Postavljam samo jedan uslov! — odvratio je. — Isto kao pod Lopezom, sviraću ja ovde prvu violinu.

— Taj uslov nisi morao da postaviš. To sam ti ja ponudila. Mora da si prečuo kad sam govorila.

— Dogovoreno — pristade Kejn.

Ona kimnu glavom zadovoljno.

— Sačekajmo na Miguela — reče i položi kolt na sto.

Ni na šta drugo Kejn nije čekao. On je prosto eksplodirao. Skočio je sa stolice kao kobra i jurnuo ka stolu. Ona je ponovo uhvatila kolt rukama, ali ju je u istom

trenutku Kejnova pesnica tako snažno pogodila da je samo kriknula.

Munjevitim pokretom uze Teksašanin kolt sa stola, obiđe sto, podiže Ceciliju sa stolice i uze je u naručje. Čvrsto je pritisnu uz sebe i snažno je poljubi. Ona je bila tako zapanjena i iznenađena da nije stigla ni da se odupre. Bar ne u prvom trenutku. On joj povuče haljinu i uhvati za grudi.

— Ti, prokleta droljo! — dahtao je divlje. — Šta miliš dokle sam čekao na ovaj trenutak?

On šutnu stolicu u stranu i pritisnu Ceciliju uz pod. Ona kriknu i poče da se uvija. Kejn se izbezumio. U njemu je bila velika glad. Ona ga je udarala, grizla i grebala, ali njegov stisak nije popuštao.

— Pokazaću ti ja! — praskao je nanovo i nanovo.

Miguel je došao jedan sat kasnije. Sunce je već izgrejalo kad je sa tucetom ljudi ujahao u dvorište. On dađe jednom od ljudi uzde i uputi se odmah u kuću.

Nije verovao svojim očima kad je opazio okolo mrtvace. Ugrizao se za usnu i izvukao revolver.

— Ulazi! — povika Kejn iz sobe Mandue Lopeza.

Miguel zastade na pragu. Kejn je sedeo na ivici stola, a Cecilija u jednoj naslonjači. Ruke su joj maramom bile vezane na leđima.

— Gde je Lopez? — upita Miguel.

— Njega je Šejn šcepao! — odvrati Kejn besno. — To je sve njen posao. — Pokretom glave pokaza na Ceciliju.

— Šejn? Ali on je već mrtav. Izgoreo.

— Nije. To kopile živi — odvrati Teksašanin. — I moramo odmah za njim da ponovo oslobodimo Manduu

Lopeza. Nalaze se na putu u Čihuahuu. Ali ova zmija će nam pokazati put. Zamisli samo, ova drolja je sve to zamislila i sebe samu postavila na tron Mandue Lopeza. Šta kažeš na to? Jesi li možda za to?

Muškarci su se gledali u oči. Prošla je čitava večnost dok se Miguel trgnuo. On polako zavrte glavom.

— Žena je suviše ćudljiva, Kejn! Onda ću se rađe držati Lopeza. Je li već rekla kuda treba da jašemo?

Kejn se osmehnu.

— Nisam još imao vremena da je pitam. Ali sam sasvim siguran da će progovoriti. Koliko ste daleko pratili starog Barohu?

— Skoro do planina — namršti se Miguel. — Jahali su kao đavoli. Prvo smo pomislili da će se negde zaustaviti i zapodenuti bitku. Ali ništa od toga. Sada mi je jasno da su nas ti psi samo odvlačili da bi Šejn mogao ova-mo da prodre. Sarge sa svojim ljudima jaši dalje. Mislim da ih još nije stigao, pa mislim da će ih se i on uskoro okanuti i vratiti se. Ali reci mi, molim te, kako se Šejn iz one plamteće kuće izvukao?

— To će ti ona ispričati! — odvrati Teksašanin i pođe ka vratima. — Pozvaću još nekoliko ljudi, pa će nas ona povesti.

Ostávio ih je namerno same. Želeo je da sazna na čemu je sa Miguelom.

I Miguel ga nije razočarao. On priđe Ceciliji, sede na ivicu naslonjače i zapali cigaretu.

— Sad si gotova — reče. — Sada ti Lopez sigurno više neće oprostiti.

— Spasi me, Miguele! — šapnu žena. — Taj prokleti gringo me je silovao. Ipak smo nas oboje Meksikanci.

— Kojim putem se uputio Šejn? — upita Miguel hladno. — Za tebe je bolje da nam to kažeš dobrovoljno. Inače znaš šta ti sleduje, mučaća!

— I tebe sam ja volela! — primeti ona gorko.

Miguel izvadi cigaretu iz usta i osmehne se.

— Šta si to rekla?

— To je istina, Miguele!

— Dovoljno si sa mnom postupala kao sa bednim goničem magaraca — odvrati on ljutito. — Time me nećeš više prevariti, ti prokleta zmijo!

Ustao je i izišao. Kejn se penjao stepeništem sa četvoricom Meksikanaca.

— Od te drolje moraćemo dobro da se pripazimo! — dobaci mu Miguel besno.

— Bez brige! — odvrati Kejn. — Već ćemo je srediti!

— Pa, ne znam! U svakom slučaju ne bismo smeli ni na čas da je ostavimo nasamo sa nekim muškarcem!

Miguel se okrete i pođe sa Kejnom i ostalim Meksikancima ponovo u sobu.

— Hoćemo da povedemo i Mariju Hoze — reče Kejn Ceciliji, uhvati je za ruke i podiže sa stolice. Zato, vodi nas brzo tamo da ti ne zavravimo šiljicu!

— Moramo jahati na istok — reče Cecilija. Samo je izgledala bespomoćna. Njen trijumf bio je van svake sumnje.

— Za Ceciliju nema šta da se brineš, mučaćo! — rekao je Samuel po ko zna koji put zapadnjaku i beksnuo ga prijateljski u grudi. — Ona je u Akva Priti sveznajuća. Zna sve puteve i staze. Uskoro će nas stići.

Zastali su u senci jedne stene. Molto se pope na kola i dade Lopezu da pije iz boce. Vinsent se brinuo za volove i konje.

Šejn je zamišljeno gledao nazad ka severu. Sve to nije mu se dopadalo. Imao je predosećaj da neće sačekati Ceciliju.

Sunce je već stajalo u zenitu. Za osam časova će zaći. Volovi su išli polako. Jedva da su odmakli dvadeset pet kilometara. Cecilija je već davno morala biti tu. Imao je osećaj da ona sedi u nečijim šapama i da joj je potrebna pomoć.

— Ja jašim nazad! — reče.

Samuel ga razrogačeno pogleda.

— Ali, zašto? Ti si ovde potreban.

— Luka Baroha će se za jedan sat spojiti s vama. Onda više ne morate da brinete — odvrati zapadnjak. — Jašim u Antika Kaza da odvučem odande Mariju Hoze i da vidim gde je ostala Cecilija. Razumeš, amigo?

— Razumem! — osmehne se Samuel. — Čuvaj se kad te žene tako u brige bacaju!

Šejn ga potapše po ramenu. Onda priđe svom konju i vinu se u sedlo. Samuel mu priđe i dade mu „vinčesterku.”

— Ovaj rasprskivač olova može te zaštititi, prijatelju! — povika i razvuče lice u osmeh.

Šejn je odgalopirao. Molto i Vinsent su ga začuđeno pratili pogledom. Jurio je kroz malu dolinu nazad. Kada se popeo na jednu uzvišicu ugleda oblak prašine pred sobom.

Bio je to Luka Baroha! Šejn se zadovoljno osmehnu. Cecilija je bila pametna devojka. Šta je zamislila to je sprovela i u delo. On potera konja niz brdo u susret prijateljima.

Starac je dojahao sa tucetom ljudi da Menduu Lopeza

sigurno odvede u Čihuahuu. Svima njima je taj krvolok nešto ostao dužan. A i onoj trojici koji su ga sada vodili u volovskim kolima.

— Dolaziš nam u susret! Zar si se uplašio da nećemo doći? — upita Luka.

— Cecilija nam se još nije pridružila — objasni Šejn. — Hoću da vidim gde je ostala. Jašite sa vašim ljudima dalje. Za pola sata stići ćete volovska kola.

Pozdravili su se i rastali.

Antika Kaza, stara manastirska ruševina, ležala je oko pet kilometara istočno od Akva Prite, u brdima. Pošto je zemljište bilo skoro neprohodno, morao se Šejn držati jedinog puta koji je ka njoj vodio. Još iz daljine opazio je ruševine. Ali se nije videlo i nekoliko kuća, podignutih u podnožju ruševina. Tu su živeli odgajivači koza. Rođaka Marije Hoze, kod koje se ova po Šejnovom savetu sklonila, živela je takođe ovde.

Sunce se već klonilo zapadu kada je stigao u seoce.

Rođaka Marije Hoze bila je jedna stara žena. Iznenada utrča u kućicu.

— Golubice! — povika. — Jahači dolaze ulicom ka manastiru.

Marija Hoze je stajala kraj ognjišta i kuvala. Ta vest je nije uplašila. Naprotiv! Njene lepe oči zasvetlucaše u tami koja je vladala u kućici.

— Je li i jedan Amerikano sa njima, Abueljita?

— Više njih! — odvrati starica.

Marija Hoze se odmakne od ognjišta. Za trenutak joj se srce popelo u grlo. — Više Amerikanosa? — prostenja. — To je El Karnisaro sa svojim ljudima. Koliko ih je? Ako dođu reci im da nisam bila ovde. Nikada! Razumeš li? Ja ću se sakriti u manastir.

Starica je pogleda i uzdahnu.

— Da, moje dete!

Devojka otpasa pregaču, uze maramu i poveza je oko glave i ramena i istrča napolje.

Kolena su joj klecala dok je slušala topot konja. Onda ugleda jahače kako dolaze. Stajala je i nije znala šta da učini. Kejn i Miguel su jahali napred. Prepoznala je i većinu drugih jahača. Onda je ugledala i Ceciliju, nekadašnju ljubavnicu El Karnisera, kako sedi vezana na konju.

Jedva je disala od straha, ali je sasvim polako krenula od vrata. Tek kad se našla iza kuće potrčala je. Osvrnula se još jednom iza jedne gomile drva za potpalu. Videla je kako su se jahači zaustavili. Miguel i Kejn sjahaše.

Iza jednog žbunja devojka se odvukla dalje. Sledeća kuća zaklonila ju je od pogleda jahača. Onda ona pojuri ka šumi.

Trčala je koliko je mogla. Pod drvećem već je bilo mračno. Nastavila je dalje kao bez duše. Kada je između žbunja i drveća ugledala crne zidove ruševine bila je tako iscrpljena da više nije mogla da stoji na nogama. Jednostavno se srušila na zemlju.

Posle izvesnog vremena podiže glavu i oslušnu. Nigde

se ništa nije čulo. Samo šuštanje lišća. Iznenada kriknu ptica. Nešto je šušnulo pod drvećem.

Marija Hoze je počela da se plaši ove tame. Ustala je i krenula dalje ka manastiru. Izašla je iz šume i prešla preko čistine ka ruševini. Nekoliko koraka od prvog zida zastade i skoro se skameni.

Začula je u dubokoj senci zidova neki šum. Onda se pojavi neka silueta. Bio je to muškarac. Veoma visok muškarac. Polako je dolazio ka njoj. Htela je da krikne i pobegne. Ali onda začu poznat glas.

— Marijo Hoze, jesi li to ti?

Ona skoči i obisnu se muškarcu o vrat.

— Šejn! — zajeca. — Oni su dole kod kuća! Kejn, Miguel, Olivio, Batista i dva Amerikanca. Ali gde je El Karnisero?

— Imamo ga! — odvrati Šejn. — Gde je Cecilija?

— Ona je dole sa njima. Vezana.

Zapadnjak opsova.

— Sta ti ljudi traže ovde? Da ne jure tebe? — upita devojka.

— Oni nemaju ni pojma da sam ja ovde. Ali mi imamo Lopeza. Sigurno traže taoce. Cecilija im nije dovoljna.

Marija Hoze sa užasom prekri šakama usta.

— Oni traže mene?

— Ne moraš se više plašiti — obgrli je zapadnjak. Pomislio je na Ceciliju. Odsjaj vatre video se kroz drveće. Kuće se nisu nalazile ni četiri stotine metara od ruševine. Oni tamo su izgleda rešili ovde da prenoće.

Šejn se oslobodi devojčinog zagrljaja i povede je u stranu.

— Sačekaj ovde, kraj moga konja — reče, vadeći „vinčesterku” iz futrole na sedlu.

Ona je uplašeno tražila u tami njegov pogled.

— Šta nameravaš?

— Videću da li mogu da oslobodim Ceciliju. Ne budi nestrpljiva. Sasvim je moguće da se vratim tek u svitanje.

Kejn je sedeo sa Miguelom kraj vatre.

— Ta fukara nas vuče za nos — gundao je. — Niko od nas nije Mandua Lopez. On bi matoru šćepao i pred svima prebio. Njega niko ne bi vukao za nos.

— Nije važno — odvrati Miguel. — Poznajem ja tu sortu. Podmuklu, ali glupu! Marija Hoze sedi gore u manastiru! Ujutru rano će se stara išunjati i odneti joj jelo. Kozje mleko i kozji sir. Zašto bi je onda prebio kad je dovoljno da je sledimo.

— Ti si jako siguran — promrmlja Kejn.
Meksikanac se isceri.

— Takođe sam siguran da nekoliko nas možemo dobiti nož u leđa ako ne pazim.

— Čuo sam da ovde postoji samo jedna ulica, a da je cela okolina neprohodna. Duž puta video sam samo tri čoveka.

Kejn htjede jednu bocu da napuni vodom u obližnjoj kući. Ali Miguel ga upozori:

— Ima samo jedan siguran bunar. Sve ostalo može biti otrovano: voda, hrana, vino, sve! Ja ništa ne verujem ovim ljudima. Zato sam pred kolibom u kojoj se nalazi Cecilija postavio dva stražara. Imaju striktno naređe-

nje da celu noć drže zaključana vrata. A treći, Dijego, sedi kraj nje.

— Aha! — reče Kejn podrugljivo. — Odatle duva vetar! Ali kada se dokopamo Marije Hoze Cecilija nam više neće biti potrebna. Ta izdajnica!

— Bez naredbe Mandue Lopeza Cecilija neće biti kažnjena.

— Ma nemoj! Kao da nije jasno šta bi joj Lopez uradio! Uostalom, to ćemo raspraviti kad ga oslobodimo. A sad idem na bunar!

Miguel sede. Kraj vatre je bilo mirno. Teksašanin se izgubio u mraku. Ljudi, koji su čuli razgovor sad su zbunjeno gledali Miguela. Svi su znali da je Kejn bio prvi Lopezov čovek.

Kejn priđe bunaru. Onda ugleda staricu koja se vukla, tuda, noseći jare na ramenu.

— Gubi se stara veštice! — zareža Kejn. Starica je stajala blizu bunara, kraj kuće u kojoj je bila Cecilija! Gde su stražari?

On pusti bocu i poteže revolver.

— Pazi, Miguel! — povika. — Tamo!

U tom trenutku opali žena. Tek tada Kejn shvati svoju grešku. To nije bila prastara Meksikanka. Bio je muškarac, koji se iznenada uspravio i pucao u njega.

Kejn odvrati vatrom. On se sakri za bunar. Preko ivice video je kako ljudi kraj vatre skaču i mašaju se oružja. To kopile kraj kolibe već jednom mora maknuti. Kejn ga nije mogao prepoznati, ali znao je ko je.

— Miguel! — povika. — Šejn je ovde.

Šejn je čuo Teksašanina. On odmah opali u pravcu bunara. Ali Kejn se saže i kugla prosvira iznad njega. Ljudi su galamili, skakali, pucali.

Zapadnjak se povuče u senku i priđe kućici pred kojom je malopre tiho uklonio stražare. Odjednom prasnu pucanj iznutra. Šejn instinktivno opali iz oba oružja i začu iznutra krik, po kome je znao da je pogodio.

On razvali vrata. Hteo je da pozove Ceciliju. Ali pomisao da ju je možda pogodio, zadrža ga od te namere. Stavio je oružje u futrolu i zapalio šibicu.

Muškarac je bio jedan krupan Meksikanac. Ležao je na tlu, pogođen sa dva metka.

Cecilija je ležala iza njega na jednoj klupi. Bila je mrtva. Ali nije ju zapadnjak pogodio. Iz njenih grudi virila je drška noža.

Ubio ju je sigurno čuvar, Dijego. Bojao se da je Šejn ne oslobodi. Verovatno mu to niko nije naredio. Ali sada je sve bilo gotovo.

Razmislio je za trenutak, a onda naglo izađe napolje. Dočeka ga nekoliko pucnjeva. On se baci i otkotrlja u stranu.

Iza bunara pucao je Kejn. Šejn osloni „vinčesterku” o rame i nanišani, pa opali u pravcu bleska tri puta za redom. Jedna visoka prilika se podiže, a onda se sruši ponovo na zemlju.

Sada je ugledao nekoliko silueta kako trče ka kućici.

Bilo je krajnje vreme da se izgubi u tami. Ali izaći iz

ovog osinjaka nije bilo lako. Potrčao je par koraka, pa legao. U pravo vreme. Meci mu prozujaše kraj glave. Ugleda šumu pred sobom. Poče da puza ka njoj. Onda opazi senku koja mu je preprečila put i mahinalno opali.

Silueta posrnu, onda se zaljulja, uhvati za grudi i sruši.

Potrčao je dalje kao bez duše. Uleteo je među drveće. Za njim je praštalo.

A onda se iznenada utiša pucnjava. Zatim se začu glas:

— Miguel je mrtav!

Znao je da tek sada sledi potera. Pojurio je ka manastiru.

Kraj ruševina ga dočeka devojka.

— Brzo! — prošapta Šejn. — Na konja!

Mesečina im je osvetljavala put.

Dugo su lutali kroz brda dok nisu izašli na put za Čihuahuu. Bilo je to tek kroz tri dana.

Ali Šejn je sada imao vremena. Sa Marijom Hoze dani mu nimalo nisu bili dugi, a noći još kraće.

Na ulazu u Čihuahuu sreli su policijski eskadron koji je izlazio iz grada u pravcu Akva Prite. Išli su da dokrajče osinjak.

U gradu su našli starog Luku Barohu. On im je rekao da Manduu Lopeza, El Karnisera, očekuju zaslužena vešala.

Napaćenim ljudima je konačno sinula pravda.

Šejnu, međutim, i nešto više.

Krenuo je dalje ka jugu, sa devojkom pred sobom u sedlu.

K R A J

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 15

DŽEK SLEJD

arizona-džek

Šejnov čovek za vezu u Santa Feu je rekao:

„Vi ne morate prihvatiti ovaj zadatak.

Ja ću vam otvoreno reći da je to
naređenje koje vas može odvesti u smrt.

Vaše šanse su jedan prema sto.

Ali vi ste jedini čovek koji nam može
pomoći . . .”

izlazi 16. avgusta 1980.

IZDAJE I ŠTAMPA NIP FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD, V. MIŠIĆA 1